

MaPA

Třináctý Magazín Paláce Akropolis 08-11 2011

NAROZENINY PALÁCE AKROPOLIS

HurraTorpedo 11 - 11 - 2011

Obsah

Téma Petr Dorůžka World music	04
Hudba Petr Dorůžka Susheela Raman	08
Hudba: Petr Dorůžka Yasmin Levy a sefardské písně	10
Rozhovor Jakub Pech Borek Holeček, muž, který k nám přivezl svět	12
Anketa	16
Hudba Karel Veselý Dead Combo – dva desperáti ze světa smutku	24
Hudba Ondřej Stratilík Toxique budou v říjnu Toxic.	26
Hudba Ondřej Formánek Když se Oscar Wilde potká s Vivienne Westwood	28
CD recenze Ondřej Stratilík Patrick Wolf ukazuje, že kvalitní a univerzální jde spojit.	31
Hudba Jakub Pech Světová world music po česku	32
Divadlo Lukáš Rais Cesta k autu	34
Divadlo Lenka Dombrovská Revoluce bez střelby?!	40
Divadlo Shupiková Alena Traffic Dance od Spitfire Company: Nezapomeňte, že jste lidé!	42
Střípky	45
Hudba Jiří Špičák Načeva: elektronická matka i nemocná růže zazpívá v Akropoli	48
Střípky	50
Lidé z Paláce Akropolis Jakub Pech Petra Ludvíková	54
Fotogalerie Martin Vacek	55
Resumé	58



Editorial

Lubomír Schmidtmajer

Končí hlavní čas letních dovolených a jako každoročně všichni doufáme, že nám vývoj a stav meteorologických prvků umožní toto období protáhnout a ještě si užít babího léta, popřípadě někteří šťastlivci, cestující do správných destinací, mohou zastihnout i léto indiánské. Na sklonku srpna však bez ohledu na výsledky klimatologických poznatků a aktuální prognózy vývoje astrometeorologického bádání divadlo Paláce Akropolis „odstartuje“ svou pětáosmdesátou sezonu (podruhé zde hostujícím a letos v pořadí již osmým ročníkem mezinárodního filmového festivalu Fresh Film Fest) a 11. 11. 2011 také oslaví šestnáct let kulturní služby veřejnosti a zároveň výročí svého znovuotevření...

Hlavním tématem tohoto čísla MaPA je fenomén world music, kterým Vás provedou nejvýznamnější producenti, promotéři a novináři působící v České republice v této oblasti. Téma tak navazuje na dlouholetou tradici jedné z výrazných a významných dramaturgických linek, jejichž součet spolu s ostatními charakterizuje programovou náplň Paláce Akropolis a její jedinečnost. World music je pak v podzimním programu reprezentována jmény tak významnými a typickými, jako jsou jména Susheela Raman (např. cena BBC World Music) nebo Dobet Gnahore (např. nominace Grammy v kategorii World music 2006) atd.

Podzimní část pětáosmdesáté sezony Paláce Akropolis však dává dostatečný dramaturgický prostor i pro jiné projekty (Akropolis Multimediale, Festival integrace Slunce, Planet Connection atd.) a jednotlivá jména interpretů, namátkou jmenujme: Cheik Lo

(po legendárním akropolském vystoupení Youssou N'Doura další z řady interpretů ze Senegalu), Klezmatiks, Jason Mraz, Dead Combo, Belleruche, Iva Bittova a Čikori, Marsyas, Načeva, Erik Truffaz, Xindl X, Dubioza kolektiv, Republic of Two, Hurrria Torpedo, The Pyramids, Patrick Wolf atd. nebo křty nových alb a projektů například Luboš Andršt, Tleskač, Prague Conspiracy atd. V programu jsou samozřejmě obsaženy i divadelní aktivity Paláce Akropolis, například z jara odložená premiéra inscenace Oblíbenci z dílny Taking Off Company, Tantehorse, Trenažér lidství Kabaretu Caligula, Smrt v růžovém, Spitfire Company, Derevo: Mephisto Waltz, Tros Sketos, Milostný trojúhelník pánů Lišky, Poláška a Zbrožka atp. Také jsme nezapomněli na mainstreamové a tradiční koncerty, například Vltava, Plastic People of the Universe, Mňága a Žďorp, Tři sestry, Hudba Praha, Visací zámek, Už jsme doma, Vladimír Mišík, Jiří Schmitzer s kapelou, Vypsáná fixa anebo Jana Kratochvílová, Manželé a Máma Bubo, Toyen atd.

Radostnou zprávou pro Palác Akropolis je hostování „kmenového“ představení dvou z jeho projektů ve Spojených státech (proto také v úvodu poznámka o indiánském létě...) a dvou divadelních skupin (projektů), jejichž tvorba je významnou součástí dramaturgie divadelních projektů Paláce Akropolis. Pro více informací ze zákulisí této události cituji Anetu Kafkovou: „Paata Tsikurishvili je uměleckým šéfem Synethic Theatre ve Washington DC. S Mířenkou Čechovou se seznámil během jejího Fulbright stipendia a hned jí nabídl roli v klasickém drama-

tu, avšak v moderním pojetí, Shakespearova Krále Leara. Potom, co se Paata seznámil s prací Tantehorse a Spitfire Company, rozhodl se nám poskytnout prostory svého divadla k měsíčnímu představování americkému publiku. Americký systém jednotlivých představení funguje na jiném principu, než je tomu u nás. Celý měsíc se bude hrát Dark Trilogy od Tantehorse a Hlas Anne Frankové od Spitfire Company a diváci vědí, že mají jen takhle jediný měsíc a jen ve Washingtonu DC, aby zhlédli nás, jakožto jediné hostující zahraniční divadlo v Synetic Theatre (vše zaneseno ve smlouvě, například, že ani jedno z těchto představení nesmíme hrát v okruhu 500 mil od WDC) a pak „ende schluss“. Již v tuto chvíli dokonce probíhá promotion na příští sezonu, tedy i včetně našeho hostování. Zatímco u nás zahrajete představení v jednom divadle a jiné divadlo nechce prezentovat tu samou show například po dobu dalších třech týdnů, a to z obavy nedostatečného množství diváků. Pokud tedy nejste na vlastní scéně...“, přibližuje hostování v USA několika poznámkami Aneta a dodává: „Je nám všem velkou ctí, že máme tuto příležitost, protože Synetic Theatre je považováno za stěžejní moderní scénu v dnešním WTC a je to poprvé, co u nich bude hostovat divadelní skupina, která nepochází z Ameriky.“ Pro Palác Akropolis je zase potěšením a ctí popřát šťastnou cestu a hodně úspěchů. Předpokládáme, že budeme mít možnost Vás seznámit s výsledky této umělecké, respektive divadelní mise a v MaPA v příštím roce zprostředkujeme zkušenosti a zážitky z první ruky...



Invaze world music do Čech i Akropole

Petr Dorůžka

Dříve se nestávalo, aby romská hudba, která se dosud hrála jen ve vinárnách pro turisty, najednou pronikla na festivaly pod otevřeným nebem a stala se zcela individualistickou kulturní výpovědí s razancí konkurující těm nejhlasitějším rockerům. To je jen jeden z mnoha posunů, které přinesl během posledních dekad fenomén zvaný světová hudba (world music). Ano, fenomén a jev – a nikoli snad žánr či dokonce definovatelný styl, jak se nás snaží přesvědčit česká média. To jen na vysvětlenou, že do škatulky s nálepkou „world music“ lze umístit hodně pestrou sbírku umělců, od sborů korsické polyfonie přes balkánské dechovky až po hrdelní pěvce z Tuvy. A navíc, jde o označení s velmi relativní náplní, jak dokumentuje příhoda z Londýna, kterou dokonce zachytily televizní kamery. V lednu 2002 se v Londýně poprvé udílely ceny world music v anketě vypsané stanicí BBC Radio 3, což je o něco mohutnější obdoba naší Vltavy. Narozdíl od cen Grammy, které vytvořil gramofonový průmysl především z komerčních pohnutek, stála za cenami BBC motivace obecně kulturní, tedy počin ušlechtilý, leč značně nákladný a v době úsporných opatření neudržitelný. BBC nechala své ceny v tichosti padnout roku 2009. V roce 2002 představovala tato akce ještě velkou naději. V kategorii Nový umělec si cenu odnesla zpěvačka Susheela Raman, kterou na podzim uvidíme

v Akropoli, a mezi asijskými umělci zvítězila skupina Yat-Kha z Tuvy. Koncert vítězů vysílala televize v živém přenosu, cenu romské kapele Taraf de Haidouks tehdy předával její nejslavnější fanoušek Johnny Depp. Pauzy mezi koncerty vyplňovaly rozhovory s umělci. Když přišla řada na Alberta Kuvezina, zpěváka zmíněných Yat-Kha, moderátorka mu nejprve podala globus – a to proto, aby ukázal, kde vlastně leží Tuva, což je oblast na rozhraní Ruska a Mongolska, která byla dlouhou dobu pro cizince zcela zakázaná. A když se pak Kuvezina zeptali, s jakou hudbou vyrůstal a co pro něj osobně byla world music, bez váhání odpověděl: Led Zeppelin. Ano, označení world music je zároveň výzvou k uvědomění si, že všechny sebejisté názory, co do této kategorie patří a co ne, jsou velmi relativní. A také připomínkou, že evropská kultura není už dávno absolutním měřítkem. I to lze doložit snadným příkladem. Když Evropanovi pustíte nějakou klasickou hudbu, která má kořeny ve stejném období jako Bach nebo Mozart, ale pochází z Indie, tak bez rozpaků řekne, že to je nějaká etnická hudba. Evropan tedy tradičně rozeznává klasickou hudbu své vlastní kultury a pak eventuálně jazz, komerční pop music a všechno ostatní je pro něj etnická hudba. Měl by tedy Ind, když mu pustíte Mozarta, reagovat stejným způsobem? Tedy říct, že to je nějaká etnická hudba

z 18. století z Evropy? Pokud tento Ind není naprostý ignorant, pak dobře ví, že slovo „etnická“ je vynález evropské vědy, který získal časem určité zabarvení. Zavání muzeem, jako exponáty, které kdosi nasbíral v jakési divočině a předložil je nám civilizovaným obyvatelům, abychom je zkoumali. Což je jeden z mnoha důvodů, které vedly k zavedení termínu world music. Jeho první výskyt je spojován s Robertem E. Brownem (1927–2005), který world music od 60. let vyučoval na amerických univerzitách. Ale do širšího povědomí se world music dostala až po schůzce hudebních profesionálů označované jako „velké spiknutí“, k níž došlo v pondělí 29. června 1987 v londýnské hospodě Empress Of Russia. Setkali se tu lidé, kteří organizovali festivaly, přivázeli umělce z jiných světadílů a prodávali jejich nahrávky. Zjistili, že aby jejich práce měla náležitý dopad, musí nejdříve prolomit bariéru ignorantství. Lidé v denících i šéfové z hudebních obchodů byli bezradní. Necháпали rozdíl mezi salsou, highlifem, flamenkem, qawwali, calypsem a nahrávky s tímto obsahem zpravidla končily až v té nejzapadlejší přihrádce regálů s tehdy ještě vinylovými alby. Elitní společenství nezávislých hudebních manažerů vypracovalo plán, jak předmět svého podnikání zviditelnit a z několika tehdy používaných názvů vybralo ten nejvhodnější. A protože do „tropical music“ nepatří Balkán, „worldbeat“ se neobejde bez bubnů, „afropop“ je jen z Afriky a „etnická hudba“ je zas cítit muzeem, zvítězil termín world music. Je průhledný a už ze své podstaty se vzdává toho, že by určoval nějaký střed, referenční bod. Navíc, není to název svázaný výhradně s angličtinou, protože Němci říkají Weltmusic, Holanďané Wereld muzik, Francouzi Musique du monde. Účastníci spiklenecké schůzky pak financovali rafinovaně úspornou reklamou za pouhých tři a půl tisíce liber. Gramofonové obchody i média nový hudební šuplík akceptovaly.

NÁVRAT KE KOŘENŮM PODLE KUNDERY
Navzdory tolik proklínané globalizaci žijeme ve šťastné době. Nikdy předtím nebylo tak snadné poznávat cizí

kultury. Nahrávky z exotických zemí najdete v každém lepším obchodě, na internetu, skupiny jezdí do Evropy na festivaly, a pokud máte pocit, že tuzemská nabídka nestačí, můžete vycestovat do Francie či jiných zemí, které získaly v této oblasti kulturní předstih. Ale expanze world music má i další příčinu. V globálním popu vítězí marketing nad obsahem, část publika vnímá tuto hudbu jako prázdnou či dokonce vylhanou. Éra emocemi jiskřících Beatles či Boba Dylana je definitivně pryč, není tedy čas vrátit se k místním kořenům? Jejich kvality, tak odlišné od současného bezbarvého popu, popisuje Milan Kundera v knize Žert: „...a já jsem se cítil šťasten uvnitř těchto písní, v nichž smutek není hravý, smích není křivý, láska není směšná a nenávist není plachá, kde lidé milují tělem i duší, kde v nenávisti sahají po noži nebo po šavli, v radosti tančí, v zoufalství skáčou do Dunaje, kde tedy láska je ještě láskou a bolest bolestí, kde původní cit není ještě vyklouben ze sebe sama a hodnoty jsou dosud nezpustošené: a zdálo se mi, že uvnitř těchto písní jsem doma, že z nich jsem vyšel. Že jejich svět je mé původní poznamenání...“ Dnes jsou ale v povodí Dunaje tyto „nezpustošené hodnoty“ už ohroženým, ne-li vyhynulým kulturním druhem. Ve světadílech civilizací méně dotčených je situace naštěstí odlišná. Mark Hudson, který o africké hudbě píše do britských deníků, popisuje tento rozdíl v knize The Music in my Head. Scéna se odehrává v hotelovém baru ve fiktivní západoafrické lokalitě N'Galam.

„Beztvarý mezinárodní pop, který se odevšad line, se na chvíli odmlčí a v pauze najednou zaslechnu jiný hlas, který pomalu a srozumitelně volá z ulice a každým okamžikem je blíž a blíž. Mužský hlas, plný a hluboký, se zvedá v nosově zabarvené intenzitě se strohým, nekompromisním a varovným tónem. Co to je, súra? Verše z Koránu? A pak se objeví ta postava, pohybuje se pomalu a stejnoměrně podél okna, vyzábly stařec v černém plášti s holí. Ano, je to slepý žebrař. A jaký má hlas! Jak se pomalu vzdaluje, jeho hlas zvoní v ostrém vzývání, které je, stejně jako jeho odměřený

krok, součástí fatalismu, stoické vytrvalosti islámského světa s všudypřítomným smyslem pro nevyhnutelnost a přisnost posvátné spravedlnosti – což je světový názor, který je natolik v protikladu s dětinským hedonismem baru, v němž právě sedím, že to proniká až ke kořenům nervů. Proklouzne skrz foyer na schody u východu, a jak mě muž mívá, vtisknu mu do ruky minci. ‚Děkuji,‘ odpoví a pokračuje dál ulicí. V ten moment se jeho hlas začne vytrácet a znovu se objeví hudba. Ta je, proboha, tak mdlá, že to lze jen stěží popsat. Daří se ji obsahovat kousek Francie, kousek Ameriky, něco z Antilu, aniž by cokoli z toho reprezentovala. Ale hlas toho chlapíka! Vždy když slyším takový hlas, běhá mi mráz po zádech. Jednou natočím album, na kterém budou pouze slepí žebraři z N'Galamu a které bude zpracováno s takovou dávkou zvukové přesvědčivosti, že budou doslova ve vašem obýváku. A narozdíl od jiných nebudu tlumit sílu tím, že bych je ozdobil ‚ambientními‘ zvukovými krajinami...“

WOMAD. COLOURS, RESPECT, AKROPOLIS

Prvním velkým setkáním s fascinující hudbou vzdálených zemí na evropské půdě byl britský festival WOMAD, který vznikl z iniciativy Petera Gabriela. Jeho první ročník, který se konal roku 1982, byl ale finančně hodně riskantním dobrodružstvím. Gabriel se zadlužil až po uši, a aby dluh splatil, musel uspořádat benefiční koncert se skupinou Genesis, od níž o sedm let dříve odešel. V 90. letech už byl WOMAD prosperujícím a expandujícím podnikem s natolik atraktivní koncepcí, že licenci kupovali pořadatelé v Austrálii, Singapuru či v Seattlu, kde dokonce vystupovala tehdy mezinárodně nejúspěšnější česká zpěvačka Věra Bílá. Roku 2000, kdy se Praha stala Evropským městem kultury, se WOMAD poprvé odehrál na Letné, a i když pořadatelé získali licenci na více let, další ročník se jim již nepodařilo uskutečnit.

Na pražská pódia ale world music přišla už o čtyři roky dříve, a to v Paláci AKROPOLIS. Jiří Smrček sem tehdy

přesunul své aktivity z žižkovského Junior klubu Na Chmelnici, který si ještě za totality získal renomé koncerty undergroundových kapel. Mezi prvními účinkujícími nové koncertní série, kterou Smrček nazval United Colours of AKROPOLIS, byla Iva Bittová s Dorotheou Kellerovou a houslovými adaptacemi Bartókových klavírních duet. Na organizaci se podílel Borek Holeček, který nahrávku tohoto projektu produkoval. Za zahraniční world music se tehdy z Prahy jezdilo především do sousedního Německa, a to do Rudolstadtů či na Afrika Festival do Würzburgu, a právě díky nadšeným zprávám z Würzburgu koncertovala na Colours of AKROPOLIS roku 1997 ikona nové africké hudby kytarista Habib Koite z Mali, v témže roce měli v Akropoli svůj první pražský koncert Klezmatiks. Čeští hudební profesionálové tehdy objevili WOMEX, dodnes expandující mezinárodní přehlídku world music, a na podzim 1998, kdy se tento putovní veletrh konal ve Stockholmu, se tam Smrček poprvé setkal se Zlatou Holušovou a plánovali spolu open air festival v Hradci nad Moravicí, který se bohužel nikdy neuskutečnil. Holušová v té době ale pořádala poblíž Ostravy Dolnolhotský buben. Počet návštěvníků rok od roku stoupal a bylo tedy potřeba jej přesunout do větších prostor. Festival se odstěhoval z Dolní Lhoty do Ostravy a roku 2002 se tu konal první ročník Colours of Ostrava, našeho nejatraktivnějšího multižánrového festivalu.

S AKROPOLÍ je spojen další průkopnický projekt. Borek Holeček, v té době zkušený organizátor alternativních koncertů, přišel roku 1998 s festivalem Respect, který je dodnes programově nejodvážnější tuzemskou přehlídkou world music. První ročník Respectu představil pražskému publiku dnes tak populární romskou hudbu z Balkánu. Přes silný déšť diváci setrvali až do konce, kdy virtuózní houslisté z Taraf de Haidouks v zahradách Pražského hradu jamovali s makedonskou dechovkou Kočani Orkestar. Na program Respect festivalu v posledních letech navazuje celoroční koncertní série Respect Plus, o jejímž letošním programu informují následující články.

Susheela Raman

Petr Dorůžka

Její hudební rodokmen mění barvy jako chameleon. Narodila se indickým rodičům v Anglii, ale vyrůstala v Austrálii, kde zpívala rock a blues do té doby, než se rozhodla vrátit k indickým kořenům. Ve dvaadvaceti letech odjela studovat k renomované zpěvačce indické klasické hudby Shruti Sadolikar. Své první album Salt Rain natočila společně s kytaristou Samem Millsem, prominentním producentem prestižní značky Real World, který se stal jejím kapelníkem i manželem. Když později zvítězila v cenách BBC World Music, ani ji nenapadlo, aby získanou popularitu využila k upevnění své pozice v západním mainstreamu. Naopak, ještě víc se otevřela mimoevropským inspiracím. Její další album Love Trap lze považovat za řetězec hudebních rébusů: v nahrávkách se střídá hrdelní zpěv z Tuvy, cello, řecký klarinet i indické perkuse a vedle skladeb z Indie či Etiopie je tu i překvapivá cover verze od písničkářky Joan Armatrading, k níž tehdy bývala Susheela Raman často přirovnávána. Kvůli inspiraci k dalšímu albu (Music for Crocodiles) vyjela zpěvačka do jižní Indie. „Moji rodiče se tam před 15 lety přestěhovali, často za nimi jezdím,“ vysvětluje. Jejím cílem byl Madras, jihoindické město proslulé nejpálivější variantou koření i jídla curry. Pro jeho

rozvinutý automobilový průmysl se mu přezdívá indický Detroit. Pyšní se 4.5 km dlouhou pláží, je hlavním městem indického státu Tamil Nadu, Země Tamilů, v němž žije 60 milionů lidí. „V Madrasu jsem uspořádala muzikantský workshop, spřátelila se s hráči na jihoindické nástroje: bubny, píšťaly i evropské housle, které jsou v jižní Indii hodně rozšířené,“ líčí Susheela Raman přípravu alba Music for Crocodiles. V repertoáru má i skladby indických mystiků. Jedním z nich je Sri Tyagaraja. „Pocházel z vesnice, ve které vyrůstala moje matka. Narodil se před 250 lety, složil spoustu hudby, která se dochovala v zápisu, byl také duchovním mistrem. Žil v době, kdy Indii obsazovali Britové. Na jihu tehdy existovala řada náboženských kultů, některé z nich velmi agresivní, on naopak kladl důraz na klid a rozvahu.“ Susheela Raman u nás koncertovala už několikrát a na svém letošním koncertě představí písně ze svého posledního, zatím nejlépe hodnoceného alba Vel, které vychází souběžně v Indii v partnerství renomovaného časopisu Rolling Stone.

SUSHEELA RAMAN VYSTOUPÍ V AKROPOLI 24. 10. V RÁMCI SÉRIE HLASY TŘÍ KONTINENTŮ V KONCERTNÍ ŘADĚ RE-SPECT PLUS





Yasmin Levy a sefardské písně

Petr Dorůžka

Zcela unikátní položku v evropské hudbě představují sefardské písně. I když pocházejí ze středověku, jsou pravým opakem temné ponurosti, kterou si s touto etapou dějin obvykle spojujeme. Zpívaly se v židovských komunitách ve Španělsku, souběžně s arabsky zabarvenou hudbou maurských vládců, a zachycují liberální klima před katolickou rekonkvistou a nástupem inkvizice. Po násilném odsunu Židů královnou Isabellou přežívaly v exilových útočištích sefardské diaspory, a to jak v Evropě, tak v Maroku či Turecku. Dnes jsou vedle klezmeru druhou stylovou větví židovské hudby z Evropy.

Největší osobností na tomto poli je dnes Yasmin Levy z Izraele. Její otec, hudební sběratel a zpěvák Yitzhak Levy, pochází z židovského sefardského rodu z Turecka. Yasmin Levy navíc studovala hudbu ve Španělsku a díky tomu propojuje archivní klenoty s emocionální současnou flamenka. Specialitou jejich posledních alb jsou dvoujazyčné dialogy – například

s egyptskou zpěvačkou Natachou Atlas. Propojení židovské a arabské kultury, i když jen v nahrávce, má charakter protiválečného politického gesta.

Narozdíl od Evropanek, které sefardský repertoár interpretují s křečovitou příchutí opery, zpívá Yasmin Levy s ohněm v hlase. „Je pravda, že některé z těch evropských nahrávek znějí trochu akademicky, a Yasmin má výhodu v tom, že čerpá z orální tradice, má tu hudbu v krvi, zpívali ji její předkové. Její projev je přirozený, nedotčený evropskou klasikou,“ říká renomovaná muzikoložka Lucy Duran, která se zpěvačkou spolupracovala jako producentka.

Yasmin Levy získala řadu prestižních nominací, v cenách BBC World Music, v holandských Edison Awards, a její vyprodané australské turné kulminovalo vystoupením v prestižní Opeře v Sydney.

YASMIN LEVY VYSTUPÍ VE ŠPANĚLSKÉ SYNAGOZE 22. 9.

Borek Holeček, muž, který k nám přivezl svět

Promotér Borek Holeček před čtrnácti lety založil multikulturní Respect Festival a tím výrazně přispěl k tomu, aby tuzemské hudební publikum neustrnulo jen na anglo-americkém proudu. Postupně se k festivalu nabalil volný cyklus koncertů Respect Plus, jenž je spojen převážně s prostory Akropole. Mluvili jsme o tom, jak se dnes žije s hudbou z odlišných světů.

Jakub Pech

Kdy a jak jsi se poprvé dostal do styku s world music?

Určitě v dobách, kdy se tomu tak ještě vůbec neříkalo, tedy před nějakými pětadvaceti lety. Nikdy jsem se necítil při poslechu limitovaný žánry, a tak nastalo okouzlení novými hudebními světy. První setkání byla v podobě různých field recordings, čili spíš archivní nahrávky než alba kapel, které by jezdily po světě. Například francouzský label Ocora Records, který vydává pod Unescem, nebo sbírky Alana Lomaxe.

Hudba kterého světového koutu je ti přes svoji vzdálenost nejbližší?

Nejbližší bych neřekl, je ale naprosto neoddiskutovatelné, že bez Afriky bychom neměli co poslouchat. Ať už je to jazz, rock, rhythm and blues – vždycky skončíš v Africe. Dodnes odtud objevuji nové a nové věci. Tím nemyslím aktuální tvorbu, ale starší záležitosti, ke kterým se teprve teď dostávám.

Jakým způsobem přicházíš na nové hudebníky, které pak zvete na Respect Festival a Respect Plus do Akropole?

Spolupracuji s lidmi, kteří jezdí po světě a objevují kapely, které pak někam vozí. Kdysi jsem měl takové naivní nápady, že bychom třeba jeli něco objevovat do Kosova, ale to se ukázalo jako naprosto nereálné. Potřebuji komunikovat s manažery, kteří jsou logisticky napojeni. Kdybych dělal sám koncert kapely z Konga, tak bych za celý rok udělal jedinou akci.

Co je tvým kritériem pro výběr?

Samozřejmě osobní vkus, protože toho se člověk nevyvaruje. Ale samozřejmě hrají roli i další měřítko, protože jinak bych často dělal koncert jen sám pro sebe. Snažím se vnímat, co u nás alespoň trochu rezonuje.

Pořádat koncerty kapel ze vzdálených končin musí být produkčně i logisticky mnohem náročnější, než přivést někoho z Evropy...

Oproti tomu, než jsme vstoupili do Schengenu, je současná situace naprostý ráj. To bylo! Vystát frontu na cizinecké policii, vyplnit formulář, sehnat čísla pasů a trvalé adresy všech členů kapely, razítko hotelu, kde budou ubytováni, zaplatit za ně zdravotní pojištění, musel jsem mít na účtu určitou částku, abych za ně ručil. Vstřícnost cizinecké policie se od sedmdesátých let moc nezměnila. Občas mělo vyřizování takové perličky, jako třeba v případě skupiny Tartit, tvořené Tuaregy, kteří neznají přesné datum svého narození, jen přibližný rok. Jenomže v dotazníku máš přesně daná okýnka. Když jsi vybojoval pozvání, poslal jsi ho kapele a ta si musela zažádat o víza na velvyslanectví. Jenomže třeba v Mali žádná ambasáda není, nejbližší je až v Alžíru. Jsem vděčný za Schengen, protože tohle všechno je teď starost jejich agenta, který to vyřídí najednou pro celé turné po Evropě.

Jaký vliv dle tvého názoru mají nebo by měly mít tebou organizované koncerty autentické world music na tuzemskou kulturní scénu?

Já si myslím, že jsme stále dost konzervativní a uzavření do sebe. Když si poslechněš nějaké americké univerzitní rádio, tak to tam ten DJ sází bez ohledu na žánry a zemi původu. U nás jsou pro world music vyhrazeny separované bloky, protože se na ni lidi pořád koukají jako na exotiku. Motivací pro vznik Respect Festivalu bylo napomoci multikulturní, otevřené společnosti. Mým největším přáním je, aby lidi hudbu, kterou vozím, vnímali bez jakýchkoliv předsudků, bez ohledů na její vnější znaky.

Změnilo se dle tebe za posledních deset let u nás vnímání world music?

Problém je, že u nás byli vždycky jenom Češi. Když si vezmeš třeba Londýn, tak tam lidi jinou hudbu slyšeli a byli s ní konfrontováni. Třeba pákistánská bhangra se neproslavila v Pákistánu, ale v Londýně. Vnímání se ale změnilo dost – dnes už jde o normální součást kulturního života. Když jsem tohle začal poslouchat já, nemohl jsem je pomalu pouštět ani na mejdanech.

Jak se daří world music propagovat?

To je asi stejné jako u jiných směrů. Přijde ti třeba nahrávka, je to fantastická hudba, ale tím to končí, protože ty lidi kašlou na sebepropagaci, nemají fotky... Jindy to jde úplně samo, jako například u Staff Benda Bilili. U nich je příběh až tak nasládlý, že měl člověk skoro strach, že bude podezírán, jestli nevezene jen nějakou atrakci. Nejvíce se tu podařilo etablovat cikánskou hudbu, což je až k nevíře, protože vztah naší společnosti k jejich menšině není zrovna kladný.

Když jsme u té propagace, můžeš představit několik jmen, která se v dohledné době chystáš přivést?

V rámci cyklu Respect Plus je letos schovaný ještě minicyklus, který by se dal nazvat „Hlasy tří kontinentů“. Jako první tu bude 22. září ve Španělské synagoze izraelská zpěvačka Yasmin Levy, což je spíš sefardská hudba než klezmer, 26. září v Akropoli zpěvačka z Pobřeží slonoviny Dobet Gnahoré a do třetice 24. října fantastiká Susheela Raman, Indka žijící v Anglii. Dále se v listopadu pod hlavičkou JuFu vrátí Justin Adams s Juldehem Camarou, tentokrát s celou kape-
lou. A ještě The Pyramids, americká, původně free jazzová kapela, která se dala dohromady po třiceti letech, mezitím odjeli do Afriky, kde se tak zvláštně prolnuly inspirace. Tohle stání na pomezí dvou světů mě hrozně baví.

PALÁC AKROPOLIS

dVA divadlo
V PALÁCI
AKROPOLIS

ART FRAME PALÁC AKROPOLIS A TAKING OFF COMPANY UVÁDÍ

LAURA DE WECK

OBLIBENCI

HRAJÍ: KLÁRA HAJDINOVÁ, TOMÁŠ KOBR, ALEXANDRA PTÁČKOVÁ,
PETR SEMERÁD A MARKÉTA STEHLÍKOVÁ REŽIE: LUCIE MÁLKOVÁ

PREMIÉRA 12. ZÁŘÍ V PALÁCI AKROPOLIS



INSCENACE VZNIKLA POD ZÁŠTITOU ŠVÝCARSKÉ AMBASÁDY V PRAZE
DĚKUJEME PROJEKTU "VĚNUJ MOBIL"



Ministerium für Kultur und Sport
Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun Svizra



Schweizerische Eidgenossenschaft
Confédération suisse
Confederazione Svizzera
Confederaziun Svizra



venuMOBIL
Náš mobilní partner

Mobile

VOLNY.CZ

Technologické centrum
pro výzkum a vývoj
v oblasti mobilních
technologií

pour

Amphibie mobil s náplavou

fource uvádí / presents

JASON MRAZ

SPECIAL ACOUSTIC EVENING WITH
TOCA RIVERA

PERFORMING LIVE

20.09.2011
PALÁC AKROPOLIS
PRAHA

Vstupenky v síti Ticketpro.cz a Akropolis. Více informací na www.fource.cz

WWW.JASONMRAZ.COM

ANKETA

World music, tedy světová hudba, to je fenomén. Své kořeny zapustila i v naší domovině. Dá se říci, že především díky pili a lásce ke světové hudbě některých jednotlivců. O tom, jak nesnadná práce je pořadatelů a promotérů, jak oni sami vnímají tento hudební žánr a jakou koncertní událost, na které se sami podíleli, se dle jejich úsudku zasloužila o zviditelnění world music, si s námi povídala pětice předních organizátorů významných hudebních festivalů světové hudby.



DUŠNA SVÍBA

Agentura earth music. Management - Terne Čhave, Al-Yaman, Booking - Dubioza kolektiv (BiH), Sergent Pepere (F), Oi Va Voi (UK), Tim Eriksen (USA), Moishe's Bagel (UK), Mina Agossi (F), Zuzana Lapčíková, Květy, Longital (SK), Ida Kelarová, Inga Liljestrom (AUS), Orkestra del Sol (UK), Mary Macmaster (UK), Shtetl Superstars (UK/D/UKR/I), Dakha Brakha (UKR), Greenland Whalefishers (NOR) aj.-dramaturgie - festival Colour Meeting, Polička

Vidíte world music jako definovatelný hudební žánr, anebo spíš postoj, vizi, v čase dynamicky se měnící fenomén?

Jako hudební žánr je na tom world music už nějakou dobu stejně jako všechny jiné - kvalita i propadáky, nadšenci v undergroundu vs. komercializace. Někdy už mi leze krkem, co všechno se k té world music počítá a rád zabrousím někam jinam. Ten termín vznikl jako marketingová nálepka pro hudbu, kterou bylo těžko zařadit jinam, hudbu, která se neohlíží na konvence a do hrnce sype cokoliv, co mají její tvůrci právě po ruce. A právě to mě na ní vždycky tolik přitahovalo, neočekávané kombinace chutí a vůní a napětí mezi nimi. A samozřejmě původní, čerstvé ingredience v syrovém stavu, na rozdíl od 100x vyvařených průmyslových polotovarů bez chuti a zápachu. Takže asi ten přístup, postoj, je pro mě na tom nejdůležitější.

Zažil(a) jste nějaký průlomový koncert, který vás přiměl vzít na vědomí hudbu přesahující anglosaskou oblast?

Pamatuju si na skvělé koncerty, ale žádný pro mě nebyl průlomový v tomto smyslu. To, že jsem ji „vzal na vědomí“, se vyvíjelo pomalu a postupně při poslechu desek v době, kdy world music, jako žánr, ještě neexistovala. Akustické věci od Led Zeppelin, rockové podání bretaňských tradicionálů od Alana Stivella, Embryo, Stephan Micus atd. Teď si vzpomínám, jeden „koncert“ možná přece jen takový byl: primáš Jožka Kubík v hospodě na Horňáckých slavnostech...

Jaký z koncertů, který jste kdy sami organizovali (či k jeho organizaci přispěli), se nejvíce zasloužil o zviditelnění world music jako fenoménu?

Jestli to bylo opravdu zviditelnění, to nechám na jiných, ale jsem rád, že jsem způsobil, že u nás poprvé hráli Oi Va Voi, Tim Eriksen, At First Light nebo Dubioza kolektiv.

Vnímáte Palác Akropolis jako sál s unikátní atmosférou, anebo preferujete zahraniční koncerty či festivaly, jejichž dramaturgie je v předstihu před českou scénou?

Rozhodně vnímám Palác Akropolis jako unikátní místo, a kdybych bydlel v Praze, určitě bych si nejčastěji vybral koncert z programu Akropole. Každopádně jsem tady v 90. letech zažil koncerty, na které nikdy nezapomenu - např. Klezmatiks, Mari Boine nebo Reef.

Který z vašich koncertů, (či koncertů, které jste navštívili) byl navzdory kvalitám nejméně doceněn?

To si nepamatuju

A máte nějaký sen, koho do Česka přivést, kdybyste disponovali neomezeným rozpočtem a propagačním potenciálem?

Těžká otázka, skoro všichni už tady byli... J. J. Cale, David Gray,... a Jimi Hendrix.



JIŘÍ MORAVČÍK

Hudební publicista na volné noze věnující se world music a tradiční hudbě. Vedle spolupráce s mnoha hudebními magazíny (UNI, Harmonie, Folk) své články uveřejňoval také v Reflexu, Respektu a denním tisku. Mnoho let uvádí své pořady na stanici Český rozhlas Vltava a v Českém rozhlase Hradec Králové. Spolupracuje s domácími hudebními festivaly Colours of Ostrava, Folkové prázdniny Náměšť nad Oslavou, Jazzinec aj. Vydal tři knihy: Keltská hudba (2004) V tlamě afrického krokodýla (2006), Když píseň tluče křídly do oken (2010). Společně s Yvettou Stránskou a Ivanem Prokopem je autorem webové stránky world-music.cz.

Vidíte world music jako definovatelný hudební žánr, anebo spíš postoj, vizi, v čase dynamicky se měnící fenomén?

Jako to druhé, to je myslím přesná definice podstaty hudby, která k nám proudí ze všech koutů planety. Vždy v docela jiné a překvapivé podobě, což je na ní to nejzajímavější. A samozřejmě pak příběhy, které ji provázejí.

Zažil(a) jste nějaký průlomový koncert, který vás přiměl vzít na vědomí hudbu přesahující anglosaskou oblast?

Než jsem za ní vycestoval do zahraničí, world music jsem se věnoval již dlouho. I tak mě koncerty Ali Farka Toureho a Salifa Keity z kraje 90. let nadosmrtně zůstávají v hlavě jako iniciační úvod do fenomenality západoafrické hudby.

Jaký z koncertů, který jste kdy sami organizovali (či k jeho organizaci přispěli), se nejvíce zasloužil o zviditelnění world music jako fenoménu?

Spolupracuji s festivaly a jednotlivými organizátory jako hudební publicista nebo občasný rádce, přivlastnit si tedy jakékoliv zásluhy na jejich úspěších nemohu. Snažím se ale o této hudbě psát co nejzajímavěji, takže než se lidé vydají na koncerty, mohou se o ní něco dozvědět, což je v mnoha případech dost důležité. A jestliže mé články přispějí ke zvýšené návštěvnosti, jsem rád především za tu hudbu a nelehké snažení organizátorů.

Vnímáte Palác Akropolis jako sál s unikátní atmosférou, anebo preferujete zahraniční koncerty či festivaly, jejichž dramaturgie je v předstihu před českou scénou?

Role Paláce v uvádění world music do Čech zůstává nezastupitelná, o tom nemůže být pochyb. Tady se i pro mne osobně a přes všechny zahraniční zkušenosti, odehrály jedny z nejzajímavějších koncertů world music, jaké jsem měl dosud možnost kdy navštívit. Nikdy například nezapomenu na druhý koncert Tinariwen. Ten se místy blížil až k magickému zážitku. Atmosféra a prostředí Paláce k unikátnosti koncertů přispívají a podle mého působí i jako silný magnet pro vnímavé publikum.

Který z vašich koncertů, (či koncertů, které jste navštívili) byl navzdory kvalitám nejméně doceněn?

Nemá cenu vyjmenovávat, bylo jich bohužel docela hodně. A je nesmírně obtížné pochopit, proč měsíc předtím na tu hudbu okolo vás v zahraničí tančí tisíce lidí a Palác

v Praze zanedlouho zeje prázdnotou. To jsou velmi smutné okamžiky – pro hudebníky i organizátory – ale recept se s ohledem na české konzervativní publikum, vyhýbající se neznámým jménům hledá těžko. A je to na delší diskuzi.

A máte nějaký sen, koho do Česka přivést, kdybyste disponovali neomezeným rozpočtem a propagačním potenciálem?

Opět velmi těžké rozhodování, ale určitě asi Desert Slide, Afrocubism, Bombino nebo Creole Chloé of Cuba. To jsou přímo hudební ukázy.



ZLATA HOLUŠOVÁ

Zakladatelka a současná ředitelka hudebního festivalu Colours of Ostrava. Jednatelka firmy Colour production, spol. s r.o. Držitelka dvou hudebních cen Anděl za festival Colours of Ostrava – Událost roku. V roce 2010 oceněna Evropskou cenou Trebbia za přínos k dialogu národních kultur. Členka Akademie populární hudby. Členka Evropského fóra světových festivalů (European Forum of Worldwide Music Festivals). Dříve hudební redaktorka pro Český Rozhlas.

Vidíte world music jako definovatelný hudební žánr, anebo spíš postoj, vizi, v čase dynamicky se měnící fenomén?

World music je pro mne stále hudba, která vyvěrá z kořenů různých etnických kultur, zároveň se velmi často mísí s různými vlivy a obohacuje se o cokoliv ze světa technických vymožeností i různých žánrů, v tom je skutečně měnícím se fenoménem. Symbolizuje neohraničenost a svobodu se správným poměrem k vlastní kulturní identitě – což znamená neagresivní a sebevědomé soužití odlišností.

Zažil(a) jste nějaký průlomový koncert, který vás přiměl vzít na vědomí hudbu přesahující anglosaskou oblast?

Určitě průlom pro mne byl můj první Womex, který jsem zažila na popud Petra Dorůžky ve Švédsku před asi deseti lety, pak už jsem nevynechala žádný a zažila pocit spřízněnosti s mnoha stejně uvažujícími lidmi na celém světě. Tehdy mne omračoval skoro každý koncert na Womexu a myslela jsem si, že se v tom snad nikdy nevyznám, otevřel se mi nový svět. Nedokážu ale pojmenovat žádný průlomový koncert, průlom byl Womex sám.

Jaký z koncertů, který jste kdy sami organizovali (či k jeho organizaci přispěli), se nejvíce zasloužil o zviditelnění world music jako fenoménu?

Domnívám se že festival Colours of Ostrava, který organizuji se o zviditelnění world music jako fenoménu snažil ve své desetileté historii velmi. Předtím to už však pět let dělal také festival Dolnolhotský buben, který byl jedním z prvních world music festivalů u nás. Nicméně na Colours poprvé v Čechách vystoupil Goran Bregović, Mariza, Salif Keita, Frank Yamama a mnoho dalších umělců z celého světa.

Vnímáte Palác Akropolis jako sál s unikátní atmosférou, anebo preferujete zahraniční koncerty či festivaly, jejichž dramaturgie je v předstihu před českou scénou?

V Akropoli jsem viděla poprvé koncert Habib Koitého tehdy ještě v režii Jirky Smrčka v roce 2001, který

z mého hlediska pro průlom world music v Čechách právě v Akropoli udělal velmi mnoho. Ten sál mám moc ráda a považuji jeho atmosféru za jedinečnou zejména tím, co všechno se tam už odehrálo. Těší mne, že dramaturgie je stále o kus vpředu před ostatními a určuje trendy, v tom má pro české prostředí určitě větší důležitost než jakýkoliv zahraniční festival. Máme ho permanentně tady a v činnosti a to je podstatné. Samozřejmě i současní dramaturgové Akropole se musí někde inspirovat, takže předpokládám, že jezdit po světě je důležité pro každého z nich, aby zůstali v kontaktu se světovým hudebním bazarem a mohli jeho novinky sem importovat.

Který z vašich koncertů, (či koncertů, které jste navštívili) byl navzdory kvalitám nejméně doceněn? Nejvíce mne mrzela malá návštěva Yasmin Levy před několika lety v Praze i Ostravě, jinak je to dlouhý příběh perel, který nikdo nevidí a neocení, velmi obdivuji Borka Holečka a Petra Pylypova, kteří to zkoušejí zas a znova. Je to skutečně pionýrská práce, v tom dobrém slova smyslu.

A máte nějaký sen, koho do Česka přivést, kdybyste disponovali neomezeným rozpočtem a propagačním potenciálem? Musím říci, že jsem si většinu svých snů na Colours splnila, ale s neomezeným rozpočtem bych si přála na Colours Petra Gabriela a scénu Real World k tomu, to by se mi líbilo :-))

DAVID GAYDEČKA

Od roku 2000 se věnuje promotérské činnosti. Spoluzařadil agenturu Joe's Garage, se kterou pořádal šest ročníků festivalu Blues v lese v Řevnicích, na němž mj. vystoupili John Hammond, Edgar Winter, Chuck Prophet, Papa Chubby, Stan Webb's Chicken Shack, Smokin Joe Kubek & Bnois King. Od roku 2004 spolupřádá největší pražský hudební festival pod širým nebem United Islands, na kterém vystupovali mimojiné také Afghan



New Generation, Courtney Pine, Deolinda, Gipsy Kings, Khaled, Kristi Stassinopoulou, La Shica, La Troba, Leningrad Cowboys, Medeski, Martin & Wood, Mitsou-ra, N.O.H.A., Rachid Taha, Renato Borghetti, Romano Drom, Russkaja, Socalled Orchestra, Urban Trad a desítky dalších zahraničních intepretů. Byl také spoluorganizátorem prvních českých sólových koncertních návštěv mj. Jeffa Becka, Jerryho Lee Lewise, Johnnyho Wintera, Original Blues Brothers Bandu, Living Colour, Spin Doctors, Yanna Tiersena, Robben Ford Bandu, Dhol Foundation a mnohých dalších. Od roku 2008 se také hudebně i nehudebně angažuje ve společnosti Opona, jež mj. organizovala oslavy 20. výročí pádu železné opony a 20. výročí odsunu sovětských vojsk.

Vidíte world music jako definovatelný hudební žánr, anebo spíš postoj, vizi, v čase dynamicky se měnící fenomén?

Pro mne osobně je world music dost široký pojem stejně jako třeba jazz nebo rock. Každopádně world music pro mne znamená hudbu, která reprezentuje specifický region, ale zároveň to klidně může být i kapela, kterou by ortodoxní „škatulkář“ zařadil mezi rockové.

Zažil(a) jste nějaký průlomový koncert, který vás přiměl vzít na vědomí hudbu přesahující anglosaskou oblast?

Festival FolkDranouter, na který mne s sebou kdysi vzali Ivan Prokop, Jirka Moravčík a Zlata Holušová a zrovna tam koncertovali Dhol Foundation, které jsme hned další rok nemohli nedovést. Teď už sem jezdí pravidelně. Ale byl to také třeba koncert Taha-Faukel-Khaled, který jsem tedy viděl bohužel jen na DVD. Anebo taky koncerty Fanfare Ciocarlia, které pořádala v Paláci Akropolis agentura Rachot. A taky Gogol Bordello. Těžko říci, co bylo dříve!

Jaký z koncertů, který jste kdy sami organizovali (či k jeho organizaci přispěli), se nejvíce zasloužil o zviditelnění world music jako fenoménu?

V poslední době třeba zrovna klezmer-funková Abraham inc., v sestavě se Socalledem, Davidem Krakauerem a Freedom Wesleyem v rámci United Islands reloaded, i když je nevidělo moc lidí, a historicky zmínění Dhol Foundation, kteří do ČR od první návštěvy jezdí pravidelně.

Vnímáte Palác Akropolis jako sál s unikátní atmosférou, anebo preferujete zahraniční koncerty či festivaly, jejichž dramaturgie je v předstihu před českou scénou?

Palác Akropolis je sál s unikátní atmosférou i komunitou příznivců, kteří rádi koncerty v Akropolis navštěvují a tráví tam na programu po koncertech, nebo v kavárně či restauraci čas i mimo koncerty. A nerozumím tomu „anebo“. Takové koncerty se konají na různých místech, ale přece i v Akropoli.

Který z vašich koncertů, (či koncertů, které jste navštívili) byl navzdory kvalitám nejméně doceněn?

To záleží, jak se to docenění počítá. Pokud podle počtu nadšených a otrávených diváků, tak si na žádný v podstatě nemohu vzpomenout. Pokud je to podle počtu prodaných a neprodaných vstupenek, tak mne trochu mrzelo, že na letošní koncert kapely Orka v rámci našich United Islands reloaded, dorazil skromný počet diváků, a to kapela přijela v nejlepší možné sestavě.

A máte nějaký sen, koho do Česka přivést, kdybyste disponovali neomezeným rozpočtem a propagačním potenciálem?

Snů je spousta a naštěstí každý rok se nám zdají nové a některé nejsou už možné, třeba nesplněným zůstal Ali Farka Toure s Taj Mahalem. Ry Cooder, toho bychom pozvali téměř s kterýmkoliv jeho vlastním sólo či producentským projektem rádi. Nicméně, ideální splněný sen je ten, když dovezete někoho, či koncert dopadne ještě lépe než jste čekali!



MARTINA SOUČKOVÁ

zakladatelka a organizátorka world music festivalu Na jednom břehu v Hradci Králové, do roku 2007 herečka Klicperova divadla v HK, moderátorka svých autorských pořadů v Českém rozhlasu Hradec Králové /filmografie - Nuda v Brně/

Vidíte world music jako definovatelný hudební žánr, anebo spíš postoj, vizi, v čase dynamicky se měnící fenomén?

World music si vymysleli novináři. A my, bez další definice, důvěřivě operujeme s tímto termínem. Mě zajímá způsob uchopení hudby zvané world music současnými muzikanty. Jde o fenomén domorodé hudby, nejpřirozenějšího vyjadřování se o svém kmeni, o pří-

slušném etniku nebo chcete-li, národě. V časovém horizontu desítek, stovek let, se tahle hudba mění. V rušných místech velkoměst, v předměstích, podstatně rychleji, a proto je zajímavé sledovat, co z těchto historických nití spřádá mladší generace.

Zažil(a) jste nějaký průlomový koncert, který vás přiměl vzít na vědomí hudbu přesahující anglosaskou oblast?

Zahraniční festivaly i veletrhy world music jsou můj dobrý zdroj. Kupříkladu africká scéna má ohromnou tradici, pokud přijmete jejich mentalitu a pochopíte politická omezení či vývojové možnosti, užijete si jejich muzikantkou vstřícnost, mistrovství a vášeň. Bassekou Kouyate, hráč na domorodý nástroj Ngoni z Mali, je dosud mým nejsilnějším zážitkem, něco jako zažít Hendrixe nebo Milese Davise.

Jaký z koncertů, který jste kdy sami organizovali (či k jeho organizaci přispěli), se nejvíce zasloužil o zviditelnění world music jako fenoménu?

Organizuji festival Na jednom břehu devátým rokem a kráčím nepošlapanou stezkou, alespoň v Hradci Králové zcela určitě. Kapely tu hrají často zcela poprvé. Za průlomové, v reakci publika a lámání předsudků, považuji koncerty kapely Bassekou Kouyate a N'Goni Ba, francouzské legendy Lo'Jo, fenomenální maďarské zpěvačky Mitsoury, bavorské techno-dechovky Labrassbanda a letošní Eriky Serre a Emigrante z Francie.

Vnímáte Palác Akropolis jako sál s unikátní atmosférou, anebo preferujete zahraniční koncerty či festivaly, jejichž dramaturgie je v předstihu před českou scénou?

Jsou to dva nesrovnatelné světy – ve smyslu koncertní atmosféry. České publikum, je konzervativnější, jistě

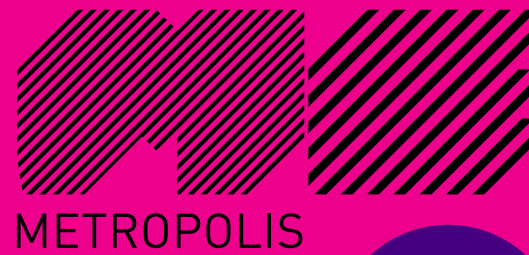
xenofobnější a méně uvolněné. Je to dáno etnickým rozložením v Čechách. Ale pokud mám odpovědět jednoduše – i Palác Akropolis je pro mě, jako pro organizátora i konzumenta, velmi inspirativní a objevná scéna, a díky za ni. To, že je etnická hudba ve světě rozšířená a navštěvovaná desetinásobně víc, nedohoníme za několik let. Ale můžeme se o to alespoň pokusit, pokud budou prostředky a zájem publika. V tomto směru jsem stále optimistkou na smetišti zkušeností.“

Který z vašich koncertů, (či koncertů, které jste navštívili) byl navzdory kvalitám nejméně doceněn?

Doceněn nebo hojně navštíven? Většina čerstvě dovezenejších hudebních projektů je doceněna po prvním koncertě a hojně navštívena až po třetí či čtvrté návštěvě. Záleží na doporučení důvěryhodných lidí a všímavosti médií. Současně chápu jistou zdrženlivost v přijímání novinek, dostupného balastu máme víc než kvality, a tak i já mám raději hudbu prověřenou časem.“

A máte nějaký sen, koho do Česka přivést, kdybyste disponovali neomezeným rozpočtem a propagačním potenciálem?

Mám nějaké tajné plány a jsou tajné proto, že ještě nepřišel jejich čas. Není umění utratit velkou část těžce získané finanční podpory za nehorázný honorář zahraniční hvězdy. Osobně nejraději hledám mezi těmi muzikanty, kteří čekají na svou příležitost a z jejich jevištního náboje je to cítit. Kapely, těsně před vypuknutím na světovou scénu. A také hudebníky s osobitým příběhem, vytrvalým postojem a uvěřitelnými pohnutkami. Takto oklikou odpovídám, že nejvíce se těším na první koncert izraelské kapely Yemen Blues nebo Alexe Krygiera z Argentiny. Jsem obyčejná holka z Hradce a miluju dobrodružství jak jevištní, tak zákulisní.



METROPOLIS

VE MĚSTĚ JE DOBŘE



Dead Combo – dva desperáti ze světa smutku

Karel Veselý



Znovu po roce bude žižkovským Palácem Akropolis znít portugalská hudba. Na říjnových Euroconnections si odbude svoji českou premiéru lisabonská dvojice Dead Combo, která melancholické melodie lokálního stylu fado kříží s melodiemi k italskému spaghetti westernu. Jedna z mezinárodně nejproslulejších portugalských skupin současnosti spojuje instrumentální virtuozitu s unikátní náladou a posluchače zve do krajin imaginárních filmů, které by mohl točit David Lynch s hudbou Ennio Morriconeho. Dead Combo vystoupí v Paláci Akropolis 19. října.

Portugalský hudební styl fado, který se zrodil před dvěma stoletími je považovaný za páteř hudební tradice národa mořeplavců. Moderní podobu tradičních písní plných smutku a touhy vloni v říjnu předvedla v Paláci Akropolis lisabonská skupina A Naífa. Přesně o rok později se na stejném místě představí další hvězdy z evropského jihozápadu - dvojice Dead Combo, jejíž instrumentální podoba stylu fado propojuje portugalskou melancholii se soundtracky Ennio Morriconeho k italským westernům. Za svůj originální styl si Dead Combo vysloužili mnohá ocenění doma i v zahraničí a jsou vyhledávanou senzací klubových večerů. Média přitom dva desperáty z noirového komiksu srovnává s podobně umatými americkými muzikanty jsou Marc Ribot nebo Calexico, kteří také spojují dřevní tradici své národní hudby s nečekanými stylovými přesahy.

Dead Combo tvoří lisabonští muzikanti Tó Trips (elektrická kytara) a Pedro V. Gonçalves (kontrabas, kazoo, melodica a kytara). Potkali se v roce 2003 na koncertě amerického folkového písničkáře Howe Gelba a poprvé si spolu zahráli na kompilaci Movimentos Perpétuos, která skládala poctu portugalského kytarovému virtuózu Carlosu Paredesovi. Už jejich první album nazvané prostě Vol.1 sklídilo v roce 2004 oslavné recenze a vysloužilo si titul album roku v deníku Público. Jedna skladba se také objevila na výroční kompilaci Sound of The World slavného propagátora world music na stanici BBC Charlieho Gilletta, který se na sklonku svého života stal velkým fanouškem Dead Combo. I album Vol. 2 Quando a Alma Nao é Pequena získalo v jeho pořadu

ocenění album měsíce, což dvojici výrazně pomohlo na cestě za portugalské hranice.

Zatím poslední studiovou nahrávkou je tři roky stará deska Lusitânia Playboys. Společně se slavnými hosty jako jsou američtí kytaristé Howe Gelb (Giant Sand), Kid Congo Powers (The Cramps, Nick Cave and the Bad Seeds) či portugalský kontrabasista Carlos Bica se na ní Dead Combo vydávají na hudební výlet po lokacích jako jsou newyorské hudební podzemí sedmdesátých let (Desert Diamonds/Enraptured With Lust), revoluci zmítaný ostrov (Cuba 1970) až po nalévací lisabonských přístavišť. Album výrazně bodovalo v domácím žebříčku a zvítězilo v anketě deníku Expresso o portugalské album nulté dekády.

Koncertní nahrávka Live Hot Clube nahraná v kultovním lisabonském klubu představuje Dead Combo jako trio s bubeníkem Alexandrem Frazao a předznamenává další vývoj kapely, která čím dál více vyhledává spřízněné hudební duše. V roce 2010 se spojili s kvintetem Royal Orquestra das Caveiras a na společném turné představili svůj materiál v košaté podobě. Šňůru zaznamenává koncertní DVD Ao Vivo No Sao Luiz.

Po rozmáchlých aranžích s klavírem a smyčcovými nástroji se Dead Combo vrací k intimnímu minimalismu a v Paláci Akropolis se představí jen jako dvojice. Na pódiu v plném zaujetí svými nástroji připomínají dva pistolníky maximálně soustředěné před soubojem na život a na smrt. Pražský koncert Dead Combo 19. října 2011 bude obrovským zážitkem pro všechny, kteří milují intenzivní hudbu a nemají strach se jí absolutně odevzdat. Tihle lisabonští desperáti neberou rukojmí.



Toxique budou v říjnu Toxic

Palác Akropolis si na letošní podzim opět připravil svátek hudby a vizuála, poslední říjnový víkend tu proběhne každoroční přehlídka Akropolis Multimediale.

Festivalem ožije hlavní sál, taneční kluby, foyer, a dokonce i venkovní fasáda.

Ondřej Stratilík

Letošní ročník bude plně v režii domácích kapel. Zatímco v pátek 21. října se v hlavním sále předvedou starší známí Ohm Square v nové sestavě, následující sobotní večer bude patřit mladé popové gardě Toxique. Ale v programu je pod jejich jménem nehleďte, kapela se speciálně při téhle příležitosti přejmenovala. Bude Toxic.

Co na festivalu předvede? „Umění pro nás představuje zvláštní organizmus, kde jednotlivé proudy myšlení, ať už jde o hudbu, grafiku nebo třeba paličkování, vytváří mechanismy životně důležité k jeho fungování. Pro nás takový organizmus představuje celý náš svět, ve kterém žijeme, necháváme se jím ovlivňovat a snažíme se ho přetvářet. Akropolis Multimediale je úžasnou příležitostí a možností uchopit výjimečný prostor Paláce Akropolis, postavit ho do konfrontace s naší hudbou a výsledek

vrátit na původní místo v deformovaném stavu,“ popisuje projekt Toxic.

Po večerním koncertu se soundsystem kapely přesune na Malou scénu, kde bude pokračovat tříhodinová taneční párty. Ještě předtím tu bude moct kdokoliv předvést své hudební vlohy a vytvářet hudbu na iPadech.

V Paláci Akropolis bude živo už od šesti večer. Na venkovní fasádě se v tu chvíli rozjede módní 3Dvideo-mapping, foyer zase nabídne 3D projekci, do níž může kdokoliv vstoupit a svým pohybem ovládat jednotlivé prvky promítání.

Divadelní bar se promění v unikátní lounge zónu s DJs. Interaktivitu tu bude mít na starosti osvětlení na strop, které bude reagovat na počet a pohyb lidí pod ním.

Akropolis Multimediale tak po roce opět zdokonalil pulzující propojení aktivních návštěvníků, interaktivního vizuála a taneční hudby.

Když se Oscar Wilde potká s Vivienne Westwood

Ondřej Formánek

Na svém prvním albu, které vyšlo v roce 2003, má londýnský písničkář Patrick Wolf klenutou baladickou skladbu o chlapci, který se ze samé nejistoty, kým je a kdo byl jeho otec, nakonec promění ve vlka. Tím chlapcem myslí Patrick Wolf sebe. Do puberty vstoupil ještě jako Patrick Denis Apps podle svých slov s tak trochu dívčími způsoby, zálibou v extravaganci a nevyjasněnou sexuální orientací, za což prý měl na soukromé chlapecké škole ve Wimbledonu peklo na zemi.

Když mohl v šestnácti britské školství legálně opustit, udělal to. Zahodil rodné příjmení Apps a přijal vlčí příjmení Wolf, protože pod vlčí maskou se v nepřátelském prostředí snáze přežívá. Odešel z domova a živil se populárními hraním a pracemi po restauracích a barech, dokud se mu nepodařilo podepsat s jedním nezávislým vydavatelstvím smlouvu na nahrání desky.

Což by znělo jako pohádka, pokud by Patrick neměl slušné hudební základy z dětství – pochází z rodiny jazzového muzikanta, od čtrnácti vystupoval jako hostující hráč na tereminovox s legendární kapelou Minty.

Tohle první album nakonec dokončil ve dvaceti letech. Ale úplně sám. „Říkal jsem si, že budu svůj vlastní pro-

ducent, choreograf, budu mít na starosti obaly svých desek... Chtěl jsem si vybudovat svoji identitu.“ Album pojmenoval Lycantrophy (česky lykantropie, psychické onemocnění, kdy pacient sám sebe vnímá jako vlka). Jak jinak, že. Na obalu je vyfotografován s obručí, se kterou bývaly zachycované děti na starých viktoriánských pohlednicích, ve zvláštním historicky-avantgardním odění jako nějaký zjemnělý chlapec z pohádek Oscara Wilda, kterého oblékla Vivienne Westwood. A trochu podobně zněla i hudba, v níž se setkávaly nástroje jako akordeon, housle a ukulele s elektrizujícím praskáním laptopu, irská lidová píseň s popem a experimentální elektronikou. Ale všemu dominoval jeho překvapivě hluboký hlas a vyzrálost jakoby předčasně dospělého dítěte. Hudební kritika z něj byla nadšena.

Patrick vystupoval jako hostující houslista s velkými jmény nezávislé scény, jako Chicks on Speed, Arcade Fire nebo CoCoRosie, vydal další kritiky vychvalované album Wind In The Wires a v roce 2007 The Magic Position, na němž bylo možné najít několik vyloženě hitových skladeb, a tak se Patrickovi poprvé dostalo vedle uznání kritiky i jistého komerčního úspěchu. Což



ovšem znamenalo i to, že se o něj začal zajímat britský bulvár a čím dál víc ho obklopovaly i rozličné drogy a jiná špatná společnost. Nakonec se z toho málem zhroutil a ohlásil, že s hudbou navěky končí a odchází meditovat do ústraní a dokonce vyhrožoval, že opustí Británii.

Po pár měsících přišel s prohlášením, že si to rozmyslel a že o svém uplynulém těžkém roce natočí epické dvojalbum. Pak ohlásil, že ho rozdělí na dvě samostatné desky, které vydá postupně. První The Bachelor vyšla v roce 2009 a měla být podobenstvím Patrickova ikarovského pádu a byronovské rozervanosti – sentimentální balady se v ní střídaly se vzteklymi kousky, které by klidně mohli natočit Nine Inch Nails.

Letos vyšel druhý díl. Album Lupercalia, pojmenované podle starořímského předjarního svátku plodnosti na počest fauna, který chránil stáda před vlky. A je to pro změnu podobenství o tom, jak umělec našel lásku a duševní klid.

Patrick Wolf v každé další skladbě skládá svou kdysi rozbitou identitu, ale protože tak činí na pódiu pro popové hvězdy, je to identita v nadživotní velikosti. Dívat se na něj je jako dívat se do tůně, nad kterou se narcisticky sklání. Takže když už natočí album o šťastné zamilovanosti, zavine ho do bohatého zvuku jako ze šlágrů od Diany Ross, do medu z Motownu, nechá v něm tesknit saxofonové sólo, proveze ho hebkým hájem smyčců a oblakem syntezátorové cukrové vaty jako ukradené Pet Shop Boys. Což mnoho jeho starých fanoušků rozcílí tak, že si ani nevšimnou, jak je jeho poslední album promyšlené. Pod tímhle lesklým pomníkem domýšlivosti umělce, který bude navždycky předčasně dospělým dítětem, je pořád starý Patrick Wolf. V klipu k singlové skladbě House hraje v prázdném domě na klavír a stěny domu začnou praskat, dolít se a prorůstat vegetací. Jako starý obraz, v němž tohle pozoruhodného hudebníka chováme. Přitom mu dírami ve zdech prorůstá dovnitř malá rajska zahrada.



Patrick Wolf ukazuje, že kvalitní a univerzální jde spojit

Letošní předposlední listopadový den se v Akropoli předvede svěží popový skladatel Patrick Wolf. I když desky vydává jako rychlá manufaktura, žádnou ještě své fanoušky ani publicisty nezklamal. Z téhle linie nevybočuje ani jeho nejnovější zásek Lupercalia.

CD recenze, Ondřej Stratilík

Když Wolf v roce 2003 coby dvacetiletý vydal svou první regulérní desku, byl to debut jaksepatří. Kromě bezvadné odezvy u hudebních profiků a bloggerů se dočkal i hmatatelnější pocty – vlivný časopis NME umístil ve své výroční anketě jeho album Lycanthropy jako 39. nejlepší.

Zároveň si ale vysloužil zvednutý prst – zachovat si tak vysokou úroveň bude složité. Zpěvák a houslista ovšem každým dalším albem dokazuje, že od svých jedenácti let, kdy začal experimentovat s hudbou a montovat si své vlastní nástroje, si do šuplíků stihl nashromáždit obrovskou sbírku fungujících nápadů.

Na aktuálním albu Lupercalia je znát, že Wolf stárne a je zkušenější. V krátkometrážních kompozicích se prezentuje jako novodobý skladatel klasické hudby, která se díky jeho moderním trendy postupům a kombinování elektronických mašinek s monstrózními smyčcovými party stává svébytným odvarem populární hudby.

Při poslechu Wolfovy tvorby si posluchač uvědomuje, že tímhle směrem by se měl vydat i celý současný mainstream. Jeho skladby, rozeseť od vláčných melodií přes klavírní serenády až po temnější vypalovačky napíchnuté na rovné taneční beaty, lákají i přes silný odér hudebního středu posluchače ze všech zákoutí. Mizí tu ten pověstný souboj mezi „náročnými“ a „pasivními“ fanoušky. V jeho spárech zkrátka populární hudba dostává správný význam – stává se z ní ten poslední ostrov v hudebním moři, na němž fandí ještě všichni posluchači spolu a až odsud se dál rozdělují k dalším hudebním žánrům. Ovšem napsat, že tvorba Patricka Wolfa spojuje, by bylo až příliš patetické. Má „pouze“ tu sílu ukázat, že univerzální muzika existuje. A ještě k tomu může být kvalitní.

PATRICK WOLF: LUPERCALIA
MERCURY, 2011

Světová world music po česku

Jakub Pech

Ve středu 5. října propukne v Paláci Akropolis world music večírek v podání dvou předních tuzemských představitelů tohoto žánru. Na pódiu se zde vystřídají Dub.o.net, kteří už samotným svým názvem odkazují k dubu a reggae, a pražské uskupení Al-Yaman, jež pro změnu čerpá hudební inspiraci z blízkého východu.

Jádrem projektu Al-Yaman je dvojice tvořená zpěvačkou Ashwaq Abdulla Kulaib a multiinstrumentalistou Al-eshem. Ashwaq přicestovala do Prahy počátkem devadesátých let z Jemenu kvůli studiím a naše metropole se jí záhy stala novým domovem. Ovšem pro poezii do písní pro Al-Yaman používá mateřskou arabštinu, někdy přímo texty tamních lidových písní, a tak na posluchače skrz jejich hudbu promlouvají exotické dálky. Ovšem nedílnou součástí kapely je její umělecky spřízněná duše, hudebník a producent Aleš Hyvnar (jinak jsme ho mohli zaregistrovat v Cartonnage). Jeho precizní a zároveň



citlivý přístup ke skládání a cizelování skladeb posouvá tvorbu Al-Yaman vysoko nad průměr. Bylo by ale neslušné opomenout ostatní členy souboru; současnou sestavu dotváří bubeník Jonathan Omer, perkusista Tomáš Reindl a basista Jan Urbanec.

Publikum i kritiku uchvátili už svým hravým debutem Hurriya, na němž představili svůj osobitý mix arabské hudby, dubu i trance music. Po vydatné koncertní éře kapely si ostatní projekty a rodinné záležitosti vynutily přerušení činnosti. Avšak byla by škoda pohrbit tak ojedinělou skupinu s jediným albem na kontě, a tak se naštěstí koncem roku 2008 začalo schylovat k novému natáčení a o pár měsíců později už se křtila nová, strhující kolekce jedenácti písní nazvaná Insanyya (Indies Scope, 2009). Deska je o něco přímočařejší než její předchůdce, občas brousí až k rocku, ovšem ponechává si cizokrajnou přitažlivost. Na živo by pak tento materiál byl schopný roztancovat i kameny – ostatně opukových reliéfů je booklet alba Insanyya plný.

O kvalitách jejich hudby do jisté míry svědčí i mezinárodní hosté, kteří projevíli zájem se na desce podílet. Zpěvem ve třech písních přispěl indický muzikant Amit Chatterjee a v jedné pak americký MC Turner Harrison. I druhá kapela tohoto podzimního večera má za sebou už dvě nahrávky. Prvotina First One z roku 2002 už je dnes vlastně vzácností, protože se náklad rozebral. O sedm let mladší pokračování v podobě alba Fly Away (Lifefidelity/Icaris; 2009) je pak jednou z českých perliček, které bylo dokonce nominováno na žánrového Anděla ve škatulce „ska/reggae“. Produkovalo se ve studiu Aleše z Al-Yamanu.

V projektu Dub.o.net jsou odborníci na slovo vzatí – mísí se zde totiž členové kapel Švihadlo a Nyabinghi Warriors. Zahráli si coby předskokani na zdejších zastávkách stylově spřízněných hvězd Zion Train či Mad Professor a ostudu si rozhodně neudělali. Koncertní setkání obou souborů během jednoho večera na prknech Akropole slibuje energizující zážitek plný tance a skvělého poslechu.

Cesta k autu

Lukáš Rais – sochař / foto Irenka Heerecka a archiv

Nejsem si zcela jistý, kdy to vlastně bylo, nicméně jsem si naprosto jist, že se to opravdu stalo, tedy pravděpodobně. Někdy v polovině či snad začátkem minulého roku jsem opět navštívil žižkovský kulturní svatostánek – Palác Akropolis. Navštívil jsem jej hned po poledni, hnán protentokrát nikolivěk touhou po plnohodnotném uměleckém zážitku, ale přízemnějšími a ve své podstatě příjemnými starostmi. Šel jsem si totiž pro honorář za dříve odehrané představení Divadla Cože?. Situace veskrze milá, mírně povznášející, vlastně i tak trochu sváteční, zvlášť pro člověka snažícího se uživit uměleckou částí z koláče místního trhu práce. Kouskem sice bez třesinky, s jemně okoralými okraji, nicméně kouskem, který se vyznačuje až hypnotickou sladkostí. Byl jsem tedy příjemně naladěný. Sedl jsem si do kavárny a počkal na produkčního Martina Zelleru, kterýžto měl moji představu převést na takříkajíc hmotný základ.

Dorazil včas, ale vykazoval jasné známky jisté nevyrovnanosti. Oči se mu blýskaly, měl lehounký tik v pravém oku, troška zadrhávání v jinak smysluplné konverzaci dodávala osobnímu setkání příchutě očekávání, a kro-

mě toho jsem ho podezíral, že kdyby nebyl na poměrně frekventovaném veřejném místě, tak by si s chutí slušně vychovaného boxera decentně uslintl.

Příčin mohl mít tento stav hned několik. Pravděpodobně nejpřirozenějším vysvětlením by mohla být jakási nepříjemná exotická nemoc napadající mozkové blány, kterou se mohl nakazit během světového turné se svou skupinou. Tuším, že v jihovýchodní Asii je výskyt této zákeřnosti obzvlášť frekventovaný. Odborníci upozorňují hlavně na oblast kolem Brna a Přelouče. Další z možností mohl být stav vyvolaný nadměrnou konzumací posilňujících nápojů, což se mi nejevilo příliš reálné, jelikož ho znám jako relativně zodpovědnou bytost, anebo, to je možnost třetí, měl ten člověk problém, se kterým se nutně potřeboval někomu svěřit.

Poslední možnost se kupodivu ukázala jako správná. Martin měl nápad. Uprostřed nezávazného plkání mne najednou očastoval dotazem, zda-li bych byl ochoten udělat pro Palác Akropolis nějaké velké auto. Dlouho jsem ho pozoroval a přemýšlel o tom, jestli lokace Akropole uprostřed Žižkova nezanechala náhodou nějaké temnější skvrny na charakteru managementu. Nedalo





mi to, abych se nezeptal, zda-li je rozumné pouštět se do takovýchto ilegálních projektů a jestli ví, že horní sazba je až sedm let natvrdo. Tentokrát dlouho pozoroval on mě a budiž mu to ke cti, nenechal se vykolejit. Podle všeho měl dlouholeté zkušenosti s jednáním s umělci všeho druhu, ty výtvarné nevyjímaje. Znovu, tentokrát po lopatě, mi vysvětlil onu problematiku takovým způsobem, že by to pochopil i vorvaň. Po dvou hodinách frenetické diskuze jsem zjistil, že jsem naprosto nadšen, spokojen a částečně přiotráven kofeinem. Situace se otočila, tentokrát jsem měl chuť uslintávat já. Takovýto téměř románový způsobem jsem se stal tvůrcem vizuální stránky projektu Traffic Dance, tedy přesněji řečeno výtvarného zpracování hasičského vozu. Po této intenzivní schůzce se, jak to obvykle bývá, nedělo dlouho nic závažného. Byl jsem vláčen vlastními projekty a v době, kdy mi přišlo, že se musím rozčtvrtit, abych to všechno proboha stihl, se Palác Akropolis ozval znovu. Tentokrát s jasným termínem dokončení, který by přidal nejednu vrásku i otrlejšímu harcovníkům, než je moje maličkost. Během měsíců, které tomuto okamžiku předcházely, jsem si utvořil poměrně jasnou představu o tom, jak by mělo hasičské auto vypadat, a bylo mi naprosto jasné, že takovýto projekt nemohu zvládnout sám, pokud tedy nemám v úmyslu pravidelně navštěvovat nějakého kvalitního psychoterapeuta. Potřeboval jsem realizační team, a to team velmi výkonný, jelikož objem prací vzhledem k času byl na hranici realizovatelnosti. Oslovil jsem tedy Honzu Chramostu, jehož práci jsem dlouho obdivoval. Vytvořil kupříkladu interiér letenského klubu Wakata a spoustu jiných podobných prostorů, v Belgii spolupracoval s místními umělci na několika velkorysých projektech pouličního cirkusu. Dalo se tedy předpokládat, že jeho bohaté zkušenosti mohou pomoci uvést projekt Traffic Dance do konečného stadia. Druhým spolupracovníkem byl Jan Čapek. Profesionální fotograf, grafik, osvětlovač, zvukař a režisér Divadla Cože? Lepšího odborníka jsem si nemohl přát.





Dalším problémem bylo sladit dva měsíce společné práce natolik, abychom se vyhnuli rozvodům, kolizním situacím s nedodanou předešlou prací a podobným záludnostem, které obvykle provázejí takovéto realizace. Výsledek byl ukázkou mého brilantního organizačně-logistického nadání... Zkrátil jsem již tak šilený termín o další měsíc. Nádhera! Na leckteré vysoké škole managementu by nad takhle profesionálním přístupem učurávali blahem. Nicméně většina počátečních problémů byla vyřešena a my se konečně v polovině ledna pustili do práce. Začali jsme velmi pomalu, citlivě, takřka v rukavičkách, abychom se sladili s překrásným strojem na jeho frekvenci a nenarušili jeho vnitřní auru. To v překladu znamená, že jsme ho kompletně rozřezali na prvočinitele a svařili zpátky v poněkud odlišném pořadí, za vydatného dodávání nových komponentů. Výklopná křídla, zahrádka, různé plošiny pro herce, žebříky, madla, schodiště, kryté trasy technologie atd. Vše pečlivě naplánováno, vyrobeno a převážně uskladněno v úhledné hromadě v rohu dílny.

Tento technologický postup pravda trochu přidával šediny na skráně produkčních z Akropole, jelikož termín dokončení se kvapem blížil a na samotném autě toho nebylo zas až tak k vidění. Každý reagoval jinak. Někdo neúnavně telefonoval, jiný zvolil přístup pasivní rezistence, v jednom případě dokonce došlo k obarvení stávající vlasové pokrývky v naději, že se podaří zamaskovat neklamně známky nervového zhroucení. V tuto chvíli se mi velmi hodily zkušenosti z prken, jež znamenají svět. Stal se ze mě odborník na mávání rukama v poměrně složitých choreografiích, kteréžto posunky měly demonstrovat budoucí výtvarné vzezření hasičského auta. Návrat k prvobytně pospolné společnosti byl, co se týče komunikace, takřka hmatatelný. Nemožu se zbavit dojmu, že po mém opuštění jednacích místností přetrvával u ostatních účastníků pocit, že takhle hezkou řeč v jeskyni ještě neslyšeli.

Práce to byla povznášející a až na pár lehkých nehod probíhala celkem plynule. Když sněhovou pokrývkou nesměle vystřídala první vlna zeleně, byly konstrukční prvky

téměř hotovy a začali jsme intenzivně vytvářet konečný vzhled auta. V tomto stadiu byla naše konverze k zen buddhismu na spadnutí. Opískovat a posléze vybrousit celé auto zvící desítek metrů čtverečních bylo opravdu znovové cvičení v nejryzejší formě. Ještě strmější nástup nihilismu následoval v momentě, kdy jsem požadoval, aby celé auto orezlo jednotnou pokrývkou oxidů železa. Nehledě na nesouhlasný přístup brusičů, který neměl daleko ke stávce, bylo auto vystaveno povětrnostním vlivům. Z předchozích zkušeností s bojem se rzí jsem věděl, že opískovaný plech rezaví okamžitě při styku se vzdušnou vlhkostí. Nicméně naše auto odolávalo s neutuchající vytrvalostí. Kvalitní starý stroj si dával načas a prakticky nerezavěl. Dle mých výpočtů bych tímto tempem docílil kýženého výsledku někdy koncem roku 2015, což by nepochybně vedlo k několika nutným hospitalizacím na obou stranách realizačního spektra. Pomohla chemie. Na chemické fakultě ČVUT se mi podařilo sehnat lahev, jejíž obsah mi zůstal zaplatpánbůh utajen, a tento nektar za jediný den dokázal zázraky.

Již za týden po tomto husarském kousku se auto skvělo pod lakem v celé své kráse a kameny padající ze srdcí zaměstnanců Paláce Akropolis by dokázaly přehradit menší vodní tok. Chybělo již jen několik drobností, asi tak deset dnů práce. Pln entuziasmu, využil jsem přestávky nutné k propagaci Traffic Dance a pustil se do tvorby objednané sochy. Druhý den jsem si s šikovností sobě vlastní zlomil obě nohy. Krásný příklad přístupu, který snad může odpovídat naturelu letitého milovníka adrenalinových sportů. Mohu odpřisáhnout, že provádět finální práce z nemocničního lůžka je zážitkem jen pro otrlé. Nicméně díky obětavému přístupu všech zúčastněných se celé dílo podařilo takřka beze zbytku. Patří jim můj nesmírný dík a jsem opravdu rád, že projekt Traffic Dance obohatil jinak poměrně stojaté vody pouličního divadla v české kotlině. Je skutečně dobře, že se v naší tak trochu lehkomyšlné a přitom komplikované době najdou síly k vytvoření něčeho netradičního.

Revoluce bez střelení?!

Lenka Dombrovská foto Irenka Heerecka

Jednoho červnového večera se na náměstí Jiřího z Poděbrad objevilo pozoruhodné hasičské auto. Nepřijelo krotit požár. Jeho posádka byla naopak pěkně rozpustilá. Tito „požárníci“ nejprve tančili a bubnovali na střechě vozu. Před Plečnickovým kostelem rozhodili stohy barevných reklamních letáků. Poté si nasadili bílé zvířecí masky. Tloukli do popelnic, pohrávali si s pyrotechnikou. Proč tak vyváděli?

Jednalo se o členy skupiny Spitfire Company, kteří prezentovali svůj nový projekt s názvem Traffic Dance. Hlavním textovým materiálem této produkce, jež se pyšní podtitulem Join the revolution (připoj se k revoluci), byla litanická báseň Howl (Kvílení) amerického beatníka Allena Ginsberga. V originále ji přednášela Miřenka Čechová.

„Moloch! Moloch! Nightmare of Moloch! Moloch the loveless! Mental Moloch! Moloch the heavy judger of men!“ Jednoho říjnového večera před více než padesáti lety se v San Franciscu nejen tato Ginsbergova slova hluboce zapsala do dějin americké literatury. Traffic Dance to bude mít se „zapsáním do dějin umění“ složitější. Příliš revoluční není, i když místy zřetelně prosvítá ústřední myšlenka projektu – nepřestávat snít a nebýt součástí stáda.

Představení vyznělo chladně, i když bylo prezentováno žhavě a živelně. Dýdžeje Matouše Hekelu doprovázeli dva bubeníci a občas i ostatní členové posádky mlátili do trupu auta či do barelů rozestavěných kolem. Pět tanečniců (Miřenka Čechová, Jindřiška Krivánková, Markéta Vacovská, Robert Janč a Roman Horák) sebou

mrskali do roztrhání těla. Tanečníci i hudebníci odváděli precizní výkony, ale jako by chybělo zřetelnější oprávnění pro takový výdej energie.

Bylo zřejmé, že se skupina snažila o pouliční představení, které nemá být jen „podívanou“, přesto většina diváků vnímala pouze taneční a hudební složku. Možná je chyba, když česká skupina prezentuje českému publiku anglický text. Proč nesáhnout po skvělém překladu Jana Zábrany? Myslím, že se v českém prostředí angličtina používá zcela zbytečně a přespříliš. Je jí téměř tolik, jako reklamních letáků v pražských ulicích...

Co však opravdu zásadního tomuto projektu chybí? Pomohu si výrobkem francouzského básníka André Bretona: „Nejprostším surrealistickým činem je sestoupit do ulic s revolverem v ruce a nazdařbůh střilet, pokud možno do

davů. Kdo neměl alespoň jednou chuť skoncovat tímto způsobem s titěrným systémem obvyklého zhanobování a oblbování, má již v tomto davu své vyznačené místo, a to s břichem ve výši hlavně...“ Nechci tímto nabádat k anarchismu, ani nesametové revoluci. Jen naznačuji, že je škoda o revoluci vyprávět nerevolučně. Trocha syrovosti a „opravdovosti“ svědčí každé pouliční produkci. Diváci nemají být od účinkujících oddělení bezpečnostní páskou. Je dobře, když se street art stane happeningem. Možná by stačilo, kdyby Spitfiri postříkali dav diváků vodou z hasičské hadice nebo v barelu zapálili letáky... Budete-li mít čas, běžte se však na Traffic Dance podívat. A předtím si přečtěte Ginsbergovo Kvílení! Obě umělecká díla mají svou hodnotu. Jen jsou místně, časově i vyzněním úplně jinde.



Traffic Dance od Spitfire Company: Nezapomeňte, že jste lidé!

Shupikova Alina foto Irenka Heerecka

Vůně oleje, trochu kouře a vrčivé šumění starého motoru. To jsou první dojmy z představení Traffic Dance, získané ještě před jeho začátkem. Druhá premiéra Spitfire Company v této sezoně má s květnovou performancí Bad Clowns v Paláci Akropolis společné poselství i prostředí postatomového světa. To je zastoupeno kulisami ze starého, zrezlého kovu a otrhanými oděvy – možná je to taková kolektivní představa světa daleké budoucnosti, podporovaná sci-fi. Postatomový svět se tak překročí přes sterilní prostředí skleněných hypermoderních budov vrací zas k materiálnímu prostředí, připomínajícímu skládku. Dnes je železo reprezentováno starým hasičským vozem, na kterém herci vjíždějí na improvizované pouliční jeviště na náměstí Jiřího z Poděbrad.

Sochař Lukáš Rais auto upravil a vytvořil z něj mobilní multifunkční scénu, vybavenou vším potřebným, včetně DJského pultu a dvou souprav bicích. Zároveň

jde o variaci Noemovy archy, na které nomádská společnost přeživších kočuje rozpadajícím se světem. Jejich cestu doprovází jak šlágr Beggin you od Madconu, tak živá hudební performance dvou profesionálních bubeníků a Dje. Pozadu nezůstávají ani samotní herci a jejich rytmické bubnování na různé objekty by mohlo úspěšně konkurovat celosvětově známému sboru hráčů na vše, co přijde pod ruku. Nejpůsobivější zvukovou částí představení je však recitace textů Allena Ginsberga ze sbírky Howl (Kvílení). Hereččin rázný, podmanivý a místy až agitující projev strhuje melodikou hlasu, i když není vždy přímo rozumět slovům. Co vám třeba říká slovo Moloch? Možná si matně vzpomenete na nějaké pohanské božstvo, možná se nic nevybaví. Naléhavý tón sdělení však plně reflektuje neklid a nesouhlas.

Pod heslem Join the revolution herci ukazují, jak se snaží vzeprít všudypřítomnému tlaku okolního

světa. Telefonní hovory, reklamní slogany, hromady korespondence, tuny novin, letáků, neustálý informační proud. To vše je ten Ginsbergův strašlivý Moloch, který ovládá svět kolem nás a k zbláznění našeptává, kam by měly vést naše další kroky. Z multifunkčního hasičského vozu se za extatických rytmtů a pronikavé recitace vynořují stohy novin a papírů, které zasypávají celé náměstí a najednou se v poryvu větru zvedají a víří všude po zemi. Vítr sice nebyl domluveným hercem, ale svou náhodnou roli splnil dokonale.

Neměli bychom se proměnit ve zvířata a s neproniknutelnými maskami na tvářích sledovat pohyb mediálně koordinovaného stáda – to je to hlavní poselství. Je třeba spálit vše, čím se nás snaží zahlcovat, odhodit tupou poslušnost a jít ze sebe smýt vše, co nás spoutávalo. Ze své nomádské cestovní lodi, která se díky obrovským hořícím křídům změnila v zvláštně

plujícího draka, se herci rozhlíží po diváckých tvářích a cestují směrem k novým horizontům, kde ještě teprve mají ukázat lidem, jak se zbavit Molochu. Závěrečná slova mohou být otřepanou frází, v kontextu jsou však pronikavým sdělením, které nelze jen tak přejít: „Remember you are human and only you can free yourself. No one else can do it for you.“

Spitfire Company ve své hodinové hře vypráví příběh, který možná neslyšíme poprvé – rozhodně však podávají jedno z nejzajímavějších a nejoriginálnějších zpracování. Site – specific představení využívá kouzlo prostoru, na kterém se odehrává. Mají spontánnost a lehkomyšlnost pouličního happeningu, zároveň s divadelní propracovaností. Jejich hudební a taneční show nechybí obsah ani hloubka, které jsou jenom dodatečně podkresleny důmyslností a chytlavostí provedení. Traffic Dance nabízí podmanivé spojení obsahové hloubky a hravosti provedení. Takové lidské.

ŽIŽKOV MEETS JAZZ



Pátek 25.11.2011

LUBOŠ SOUKUP JAZZ QUARTET (CZ/N/DK/S)

NAJPONK TRIO

ALBERT VILA QUARTET (E/CZ)

Sobota 26.11.2011

BLUES TRAIN

WAYNE GRAJEDA BLUES PROJEKT (USA/D)

JAN KOŘÍNEK & BARBARA JUNGFER (CZ/D)

LUKÁŠ MARTÍNEK & PRIVATE EARTHQUAKE

SISA FEHÉROVÁ & PITCH BENDER

PALÁC AKROPOLIS

Kubelíkova 27, Praha 3

Prodej jazz&blues desek. Ke každé vstupence whisky a doutník ZDARMA! Začátek obou večerů v 19.00 hod.

www.praha3.cz



Legendární kapela Vltava křtí nové CD

Jedna z neoriginálnějších českých kapel, shromážděná od roku 1986 kolem kytaristy a zpěváka Roberta Nebřenského, byla a stále je v českých zemích velmi žádaná. Do diskografie kapely, jež obsahuje 4 alba – Mládí i tak velkou lásku bere s humo-

rem (1994), Šťastnej jako trám (1996), Marx, Engels, Beatles (1998), Když boží zestárnou (2000) a 1 výběr Best of (2001), přibude další přírůstek v podobě nového CD, které skupina pokřtí 10. 10. na prknech Paláce Akropolis.

17. Festival integrace slunce

Podzimní část 17. Festivalu integrace Slunce (5. – 9. 11. 2011), který pořádá SUKUS o.s., představí opět několik premiér např. 6. 11. novou hru Divadla Cože? Wellcome to Asia.

REMEDIUM Praha 3 pro festival chystá program na celý den. Dopolední pohádku pro děti a večerní představení pro dospělé:

9. 11. v 10.00 – JAK LOUPEŽNÍK NAPRAVIL PRINCEZNU
LouDkové divadelko Remedium na podzim vstupuje již do své druhé sezóny a zve malé i velké na představení s Kašpárkem, loupežníkem i drakem. Na co se soubor těší? Na 100. reprízu, na zářivé oči dětí, na společnou radost...

Scénář Danuše Jarošová Hrají: Monika Pospíšilová, Michal Stahl, Helena Podstatová, Darina Oskorpová, František Roušar

9. 11. v 19.00 – DIVADLO BUDE

Divadelní spolek Proměna je deset herců, paní režisérka, plno legrace, nadšení a už sedm let společného vystupování v Praze i jinde v republice. Proměna je autorské divadlo, které hraje pro radost sobě i druhým. Chce u diváka vzbudit úsměv, potěšit, pobavit, rozesmát. „Ano, to je Proměna, na jevišti se proměníme v kohokoliv a tančíme, zpíváme, baletíme i stepujeme, doma šijeme kostýmy, hledáme noty, písničky a snažíme se, když ne zrovna mládnout, tak alespoň nestárnout,“ říkají Jana, Zina, Dana, Růža, Hanka, Marie, Majka, Lída, Mirka a Ludmila.



Návrat amerických The Klezmatics

Palác Akropolis opět přivítá na své půdě hvězdy současné word music The Klezmatics. Ti zde zahrají 27. září. The Klezmatics hrají hudbu se židovskými kořeny, dokonale zasazenou do naší doby. Zvláštním způsobem tak recyklují klezmer a zasazují jej do moderních aranžů, které v sobě spojují židovskou tradici a mystiku se

současným soundem a postmoderním přístupem. Od svého založení v newyorské East Village v roce 1986 oslavují The Klezmatics estetický naturel hudby jidiš s prvky, které by se daly označit jako taneční, divoké, provokativní, duchovní či reflexivní. A takový bude i koncert na Žižkově.



Načeva: elektronická matka i nemocná růže zazpívá v Akropoli

Jiří Špičák

Zpěvačka Monika Načeva si za své téměř dvacetileté působení na české hudební scéně vypracovala pozici, kterou naplnila archetyp silné a svérázné ženy. Nejspolehlivějším poznávacím znakem je u ní právě nepředvídatelnost a síla osobnosti, která jí v průběhu let dovolovala plynule se proměňovat, ochutnávat z různých hudebních žánrů a zároveň do každého z nich vnést velkou porci osobního vkladu.

Na scénu vstoupila v roce 1994 dnes už kultovním albem *Možnosti tu sou...*, skladby pro něj otextoval undergroundový spisovatel a básník Jáchym Topol a do víceméně standardního big beatu je ukotvil kytarista Michal Pavlíček. Výsledkem bylo jedno z Načevinych nejpopulárnějších alb, z něhož téměř zlidověla především skladba *Udržuj svou ledničku plnou*.

První zatačku na její hudební cestě načrtla následující deska *Nebe* je rudý, která přinesla na první poslech komplikovanější skladby s důkladně vystavěnou atmosférou. Zásadní úkrok ale přišel až v roce 1998 s deskou s příznačným názvem *Mimoid*, která je do-

dnes považovaná za jednu z nejpodivnějších českých nahrávek vůbec. Načeva na *Mimoid* opustila zaběhnutý formát klasické rockové kapely a reagovala na tehdy aktuální elektronické proudy trip hopu nebo ambientu. Kombinace zastřeného hlasu, klaustrofobických beatů a objemných zvukových mraků ji vynesla na vrchol kariéry.

Po intermezzu v podobě alba *Fontanela* se pak Načeva vrátila ke spolupráci s kytaristou Michalem Pavlíčkem, jeho rockové vyhrávky ale doprovodil elektronickými podklady DJ Five a nově uskupené trio se pak kromě desky *Mami* zapsalo do povědomí posluchačů především úspěšnými koncerty.

Poslední zářez do scény provedla loni deskou *The Sick Rose*, na které se opět přiklonila k elektronické hudbě, zhudebnila pro ni poezii dekadentních básníků Antonína Sovy nebo Franze Kafky. Monika Načeva nabídne svoje současné hudební vize návštěvníkům Paláce Akropolis 14. října.



Iva Bittová a Čikori

I když zpěvačka Iva Bittová žije již několik let v New Yorku, zpět do České republiky se vrací pravidelně a ráda. Nejenom za svými blízkými, ale přirozeně i jako umělkyně. I tentokrát přijíždí na své hudební turné. Jedním z koncertů bude vystoupení 4. 10. v Paláci Akropolis.

Iva Bittová – zpěvačka, houslistka a skladatelka, osobnost, pro kterou neexistují v hudbě žádné hranice, jedna z nejvýraznějších a nejoriginálnějších osobností současné české hudební scény, zahraje na jevišti spolu s Čikori.



Dubioza kolektiv

Pokud jste četli nominace na letošní cenu IMPALA Independent Album of the Year (www.impalamusic.org), mohli jste mezi známými jmény zaznamenat kapelu Dubioza Kolektiv z Bosny a Hercegoviny. Kapela, relativně nová pro západní publikum, patří už ale několik let mezi největší koncertní senzace východní Evropy a je proslu-

lá svým výbušným mixem rocku, hiphopu, reggae, dubu a bosenského folklóru. Její věhlas proto logicky přerůstá do evropských rozměrů a s celosvětovým vydáním jejich nového alba (US label Koolarrow Rec.), určitě ještě poroste dále. O jejich kvalitách se můžete přesvědčit 2. 11. v prostorách Paláce Akropolis.

AFU-RA zavítá do Paláce Akropolis

Americký hiphoper přezdívaný AFU-RA (vlastním jménem Aaron Phillip), jehož jméno získává na věhlasu již od roku 1998, kdy mu vyšel první singl, hodlá potvrdit

své kvality 6. 9. publiku v Paláci Akropolis. Všichni návštěvníci se tak můžou těšit na večer doslova nabitý hip-hopovou kulturou.



Republic of Two

Republic of Two, nová indie folková kapela složená ze zkušených muzikantů Jiřího Buriana (dále i Burian, Kapitán Demo, Ghostmother či Southpaw) a Mikoláše Růžičky, jsou písničkáři; ovšem ani trochu patetičtí nebo snad dokonce úporní. Jejich převážně jemné skladby jen v akustickém hávu (dvě akustiky, basa, cello a zpěvy) jsou nasáklé skandinávskou lehkostí stejně tak jako britskou melodičností. Živou kapelu dále tvoří Štěpán Růžička - basa a Terezie Kovalová - cello a jejich vystoupení jsou zvláštní i spojením s výtvarníkem Alešem Růžičkou, který svojí malbou reaguje na zvuk přímo na pódiu. V Paláci Akropolis kapela vystoupí 3. listopadu.





Lidé z Paláce Akropolis

Petra Ludvíková

Jakub Pech

Projektová manažerka Petra Ludvíková se podílí na chodu Paláce Akropolis již pět let. Díky ní se pořádají v žižkovském klubu pozoruhodné premiérové koncerty zahraničních interpretů v rámci série EuroConnections a komponované večery PlanetConnection, během nichž je možno komplexně poznat kulturu vybrané země.

K takto zajímavé práci se nedostala jen tak z ulice. „Nabídka, abych vedla některé hudební projekty Paláce Akropolis, přišla po mnoha letech spolupráce s Radiem 1, kde dodnes vysílám každé úterní dopoledne. Během té doby jsem získala také zkušenosti s klubovou produkcí v klubu Rock Café. Později jsem několik let pracovala jako editorka žánrových pořadů TV Óčko a moderovala vlastní pořad Frisbee, zaměřený na elektronickou scénu,“ přibližuje Petra Ludvíková své předchozí zkušenosti. Ovšem hudba není její jedinou doménou; v minulosti si vyzkoušela i práci ve filmové produkci a letos dokonce dokončila svůj debutový dokumentární snímek „Love Story“, přibližující život v komunitě Camphill v Severním Irsku.

Ale zpátky k jejím úkolům v Akropoli. Ze své pozice má na starosti jednak dramaturgii, ale i rozpočet a samotnou produkci obou zmíněných cyklů. Zajímalo mne, zda se díky práci v Radiu 1 dostává k zajímavým potenciálním úlovkům pro program EuroConnections. „Spíše trochu pomáhá v propagaci koncertů,“ vysvětluje vztah obou pracovišť.

„V Radiu 1 představujeme posluchačům spoustu nových hudebních jmen a dáváme ve vysílání prostor muzikantům, kteří se do Prahy chystají. V rámci EuroConnections přijíždějí i kapely, které v Čechách nejsou známé a Radio 1 je často jediná stanice, kde je posluchači mohou slyšet.“

Za úspěšný koncert považuje takový, při němž vidí proudit v sále energii mezi hudebníky a publikem. A ty nejzářivější vzpomínky? „Osobně mám radost, že se podařilo v rámci EuroConnections uspořádat pražskou premiéru Emiliany Torrini, Cirkus s Neneh Cherry, Whitest Boy Alive, Jazzanovy, Nicolý Conteho, Nouvelle Vague a Patricky Wolfa. Z dalších „mých“ koncertů ráda vzpomínám na sólový koncert Amandy Palmer z The Dresden Dolls,“ loví bez námahy z paměti.

V nejbližší budoucnosti pódium Akropole zažije několik návratů – například 11. listopadu vystoupí v rámci narozeninové oslavy norští Hurra Torpedo, hrající na domácí spotřebiče. Dále znovu uvidíme Belleruche a s novým albem i Patricky Wolfa. Z čerstvých jmen Petra Ludvíková doporučuje tato: „V září do Prahy poprvé zavítá skvělý elektronický projekt SBTRKT. V říjnu se návštěvníci mohou těšit na koncert portugalského dua Dead Combo a v hledáčku na další období mám například norskou kapelu Niki and the Dove, Einar Stray či nový objev z Anglie – Annu Calvi.“



Martin Vacek

„Rozhodl jsem se, že si splním svůj cestovatelský sen a navštívím „Karibik“, jen bylo potřeba rozhodnout, který z ostrovů to bude. Po delší poradě s manželkou jsme se domluvili na Jamajce, a to z mnoha důvodů. Jednak protože máme rádi komunikaci s lidmi a ta na Jamajce opravdu „nevázne,“ ale hlavně pro její nádhernou přírodu, která ve vnitrozemí, pokud se dá vůbec na Jamajce o vnitrozemí mluvit, ukrývá nepřeborné množství živočišných a rostlinných druhů, které v našem podnebném pásu jistě nenajdeme. Každý turista, který navštívil tento ostrov, by vám určitě řekl, jak nádherné je moře, bílé pláže, pestrobarevný život pod vodou, ale dál vám toho moc nepoví. Ale nás lákalo

to vnitrozemí. Proto jsem neváhal zabalit i veškeré své foto vybavení, a ačkoliv jsem „hobík“, tak Jamajka se sama nabízí, jak udělat opravdu pěknou fotografii. Při pořizování fotek jsem stoprocentně nepřemýšlel o tom, jestli budou někde vystavené, ale chtěl jsem zachytit tu různorodou krásu, které je na tak malém prostoru mnoho. Stačí si jenom představit, jak je ostrov dlouhý a jak široký, a vedle těchto rozměrů si dát nejvyšší horu ostrova, měřící něco málo přes 2200 m. n. m. No prostě od moře až do hor v tropické přírodě na pětíku.“

Fotografie Martina Vacka si můžete prohlédnout ve foyer Paláce Akropolis od 30. 8. do 29. 9. 2011



RESUMÉ

8 *Respect plus: **Susheela Raman** (UK)* 24. 10. 2011

Pořádá Rachot Production. Spolupořadatelem jsou Městská část Praha 3, Hlavní město Praha.
Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

10 – 11 *Respect plus: **Yasmin Levy-Sentir** (Izrael)* 22. 09. 2011 ve Španělské synagoze

Pořádá Rachot Production. Spolupořadatelem jsou Městská část Praha 3, Hlavní město Praha.
Projekt se uskutečňuje za finanční podpory Ministerstva kultury ČR.

24 – 125 *EuroConnections: **Dead Combo** (Portugalsko)* 19. 10. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3 a Rádia 1.

26 – 117 *Akopolis Multimediále: **Toxique** (CZ)* 22. 10. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3 a Rádia 1.

28 – 128 *EuroConnections: **Patrick Wolf** (UK)* 29. 11. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3 a Rádia 1.

32 – 133 ***Dub.o.net + Al Jaman** (CZ)* 5. 10. 2011

Pořádá Junior klub Na Chmelnici.

45 ***Vltava** (CZ)* 10. 10. 2011

Pořádá Junior klub Na Chmelnici

46 ***Festival Integrace Slunce*** 5. – 9. 11. 2011

Pořádá Sukus o.s. ve spolupráci s Junior klubem Na Chmelnici a Art Frame Palác Akropolis
za podpory: Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3, Ministerstva kultury ČR.

47 ***Klezomatics** (USA)* 27. 09. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3.

48 – 149 ***Načeva** (CZ)* 14. 10. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3.

50 ***Iva Bittová a Čikory** (CZ)* 4. 10. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3.
Ve spolupráci s United Islands Reloaded.

51 ***Dubioza Kolektiv** (Bosna a Hercegovina)* 2. 11. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3.

52 ***AFU-RA** (USA)* 6. 09. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3.

53 ***Republic of Two** (CZ)* 3. 11. 2011

Pořádá Art Frame Palác Akropolis s.r.o. za podpory Hlavního města Prahy, Městské části Praha 3.

Změna programu vyhrazena.



TŘINÁCTÉ ČÍSLO 20. 8. 2011



Městská část Praha 3

MHPM podporuje v roce 2011 projekt Palác Akropolis 2010 – 2013 částkou 15 021 000,-Kč.

POKLADNA /CAFÉ /TICKETS tel. +420 296 330 913, po-pá / mon-frí 10.00–24.00
so+ne /sat+sun 16.00–24.00 Předprodej vstupenek také v sítích Ticketpro a Ticketportal
Rezervace vstupenek na divadelní představení dva končí den předem – dva@palacakropolis.cz
Předprodej vstupenek sítě Ticketpro v Kavárně Paláce Akropolis po-pá / mon-frí 10.00–21.00,
so+ne /sat+sun 16.00 – 21.00
RECEPCE /OFFICE tel. +420 296 330 911, fax +420 296 330 912, info@palacakropolis.cz,
RESTAURANT AKROPOLIS rezervace /reservations tel. +420 296 330 990-91
denně /open daily 11.00–01.00
JUNIOR KLUB příspěvková organizace Prahy 3, tel. +420 296 330 961, info@junior-klub.cz

MaPA – Magazín Paláce Akropolis

Vydává **Art Frame Palác Akropolis, s.r.o.**, Kubelkova 27, Praha 3, IČ 27172376, DIČ CZ 27172376
Vychází třikrát ročně, třinácté číslo vyšlo 20. 8. 2011
Mk ČR E 19298

ŠÉFREDAKTORKA Ester Starman

PRÍSPÍVATELÉ Petr Dorůžka, Jakub Pech, Ondřej Stratilík, Ondřej Formánek, Lukáš Rais, Lenka Dombrovská, Shupíková Alena, Jiří Špičák

DESIGN, GRAFICKÁ ÚPRAVA, OBÁLKA Carton Clan cartonclan.cz

FOTOGRAFIE archiv Paláce Akropolis, není-li uvedeno jinak

TISK Janova dílna

WWW.PALACAKROPOLIS.CZ

MaPA_TÉMA



VOLNY.CZ

Žižkovské listy

KULTURNÍ PECKA

DIVADLO UDES



houser

ME
METROPOLIS

LIDOVÉ NOVINY



XANTYPA
ČESKÝ MĚSÍČNÍK

Prager Zeitung
www.pragerzeitung.cz

PRO DJ

MIX.CZ

«musicserver.cz»

freemusic.cz

scena.cz

o2



ticketportal
VSTUPENKY NA DOSAH
www.ticketportal.cz tel.: 224 091 439

MUZIKUS.CZ
KULURNÍ PRÁTEL



XANTYPA

KULTURNĚ-SPOLEČENSKÝ MĚSÍČNÍK

**DRAMATICKÉ
OSUDY**

ŽHAVÁ TÉMATA

SPORT

**ROZHOVORY
SE ZAJÍMAVÝMI
OSOBNOSTMI**

**RUBRIKY
PRESTIŽNÍCH
AUTORŮ**

REPORTÁŽE

**HISTORIE
DOMŮ, ČESKÉ ŠLECHTY
A DYNASTIÍ**



WWW.XANTYPA.CZ



